CONTRA

nr 4 1996 (nr 128 från starten) årgång 22 Pris 25:-

Contra i Mellersta Östern
Expo - en skandal
J Edgar Hoover

FRIHETENS RÖST
—för västerländsk demokrati—

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare
Tommy Hansson
Adress
Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-654 95 52
Telefax: 08-652 48 99
E-post contra@algonet.se
Internet http://www.algonet.se/~contra
Prenumeration
Minst 145, rekommenderat 200 kronor, per år.
Inbetalas på postgiro 65 95 89-4 eller bankgiro 443-5467.
Finland: Minst 100 mark per år.
Finländskt postgiro 1125 82-9.
Norge: Minst 140 norska kronor per år.
Norskt postgiro 0806 199 8277.
Danmark: Minst 130 danska kronor per år.
Danskt postgiro 1 69 06 98.
Medarbetare
Styrelseordförande: Géza Mölnár
Redaktion: Tommy Hansson, Carl Johan Hardt, Carl G. Holm, Niclas Thorsellius och Tommie Ullman.
Övriga medarbetare: Bertil Häggman, Birger Larsson, Bertil Lindblom, Arne Sundström, Marek Zyto samt Christer Arkefors, Italien, Peter Hartvig Danmark, Bertil Wedin, Mellersta Östern, Allan C. Brownfeld, USA och Rune Westin, Australien.
Annonser
Johannes Dirfeldt 0522-363 50

Presslagd 1996-08-05
Johlong AB, Vänersborg 1996

Contras korrespondent i Mellersta Östern börjar i detta nummer sin rapportering. Han har sin bas på den norra turkiska delen av Cypern. Varför en svensk på Cypern kallas svartskalle (karabash) av sina turkiska grannar kan Du läsa om i Bertil Wedins artikel på sidan 17. Omslagsbilden på detta nummer av Contra visar Bertil Wedins hemstad Kyrenia, en "cypriotisk motsvarighet till Vaxholm" med segelbåtshamn och en gammal fästning.

CONTRA-NYTT

Medverka i Contra!
Insändare och andra artiklar är alltid välkomna till Contra. Kom dock ihåg att Contra inte i första hand är en tidskrift för allmän debatt, utan en tidskrift som förmedlar svårtillgängliga fakta. Vill Du tycka till om sådant som är vrångt i världen kan dock en insändare i Contra vara ett sätt. Tyvärr kan vi bara publicera en bråkdel av det material som skickas in, men diskutera gärna med redaktionen om Du vill skriva om något särskilt ämne.

Redaktionen har också alltid en lång rad uppslag för den som vill ge sig ikast med något intressant ämne. Det krävs vanligen en god portion kunskap om den svenska offentliga sektorns funktion och ihärdighet. Om Du har de egenskaperna och kan gräva fram intressant material behöver Du inte vara en stjärna på svenska språket. Redaktionen bearbetar gärna Din text.

Ett viktigt inslag i Contra är de många notiserna från lokalpressen. Visst finns det socialistisk idioti och byråkratiska dumheter också hemma på Din hemort. Ofta skriver lokalpressen bra om saken. Eller ger uppslag till sådant som det går att borra djupare i. Contras redaktion är alltid tacksam för intressanta klipp. Skicka in dem till Contra, Box 8052, 104 20 Stockholm.

Radannonser

Republikanerna
Finns det någon eller några som vill bilda en borgerlig politisk förening med beteckningen Republikanerna? Ring Bengtsfors 0531-612 65 Evald eller Malmö 040-94 86 77 Michael. I det svenska EU-valet 1995 var det tolv personer som röstade på Republikanerna. Det finns ett Republikanskt Parti i USA, och det borde fungera även i Sverige och övriga EU med ett sådant.

Information om Contras radannonser
Då några läsare hört av sig till Contra och protesterat mot att annonser liknande ovanstående tidigare införts i Contra vill redaktionen framhålla att det är Contras policy att under radannonser ta in annonser som inte strider mot svensk lag eller god moral. En annons betalas av annonsören och innehållet är därför i första hand dennes och ej redaktionens angelägenhet. Dock har ansvarige utgivaren ett tryckfrihetsrättsligt ansvar. Hittills har dock detta ansvar aldrig utgjort en begränsning för införande av annonser. Eftersom Contra är nästan ensam på marknaden för oberoende borgerlig debatt har redaktionen ansett det angeläget att visa stor generositet när det gäller införande av radannonser med politiskt innehåll. Vi ser för övrigt gärna fler annonser om politiska ting, begagnade bilar, lägenheter eller vad det nu kan vara som läsarna hetast önskar kommunicera om…

Radannonser kostar 40 kronor för högst sex rader. Skicka in Din text och betalning till Contra, Box 8052, 104 20 Stockholm.

Propagandablad som inte bör tas på allvar

Expo – en skandal

Gammal skåpmat som spritts av KGB för tio år sedan. Nästintill stöd för att spränga tryckerier som trycker oönskade publikationer i luften. Krav på att Dagens Nyheter och Svenska Dagbladet ska sluta att publicera "rasistiska" debattinlägg. Judar blir antisemiter. Personer som aktivt protesterar mot rasism blir beskyllda för att vara rasister. Oskyldiga personer som fått sitt namn i tidningen drabbas av förföljelser och tvingas flytta. Rasister i varje buske – ja till och med en liberal och konservativ antirasistisk tidskrift som Contra får sin släng av sleven. En hemlig redaktion. Men bland de hemliga medlemmarna finns åtminstone en person som ett flertal gånger dömts för angrepp mot yttrandefriheten.
Se där, en annan bild av den i våras i svenska media helgonförklarade tidskriften Expo. Contra börjar här en granskning av de hemlighetsfulla. Vår slutsats är att de metoder som Expo använder gynnar rasismen. Ingen trodde på pojken när vargen verkligen kom... Vi kommer att presentera ytterligare uppgifter i senare nummer av Contra.

Den 11 januari 1996 redogjorde Per Landin på kultursidan i Dagens Nyheter för en bomb som detonerade i ett tryckeri i Weimar i Tyskland. Bomben ödelade det tryckeri (ägt av Frankfurter Allgemeine, en av Tysklands största och mest respekterade dagstidningar), som tryckte den högerinriktade veckotidskriften Junge Freiheit. Skadorna uppgick till 10 miljoner kronor och utgivningen stoppades i flera veckor. De grupper som kallar sig AntiFa tog snabbt på sig ansvaret för attentatet. Terrordådet ingick i en kampanj mot "nazisttidningar". AntiFa, som har sina rötter i anarkistiska och marxist-leninistiska kretsar, bestämmer själv vilka tidningar som ska kallas "nazistiska".

Enligt det tyska författningsskyddets (motsvarigheten till SÄPO) årsrapport om extremistorganisationer genomförde AntiFa-grupper i januari 1995 ett brandbombsattentat mot den bil som ägdes av Junge Freiheits redaktör Dieter Stein. I ett tillkännagivande förklarade AntiFa att man åter en gång lyckats hindra utgivningen av Junge Freiheit. "Militanta aktioner mot tidningens försäljningsorganisation var och förblir... en möjlig aktionsform för att om möjligt snabbt få slut på utgivningen av denna tidskrift". Den som vill läsa författningsskyddets rapport kan göra det på Internet, med adressen http://www.government.de/inland/ministerien/bmi/verzeichnis.htm.

Det tyska författningsskyddet redogör i sin årsrapport över extremistaktiviteter utförligt för de våldsdåd som begåtts av de s k AntiFa-grupperna. Grupper som under sken av anti-fascism söker legitimera anarkistiskt och marxistisk-leninistiskt våld. Expo uppger sig ha samarbete med den tyska tidskriften AntiFa Infoblatt, som är en del av den extremistiska rörelse som övervakas av tyska säkerhetspolisen.

I tidskriften Antifaschistisches Infoblatt, som Expo samarbetar med, beskylls det demokratiska Tysklands försvar för att vara mördare. Visserligen formellt i en annons, men i redaktionsrutan talar tidskriften om att den bara tar in annonser som den sympatiserar med, dessutom tas "annonserna" gärna in gratis.

AntiFa Infoblatt är ett extremistblad som bland annat likställer det demokratiska Tysklands försvarsmakt, Bundeswehr, med mördare och vill stoppa spridningen av tidningar som inte faller tidskriften på läppen. Läsarna tilltalas på ledarsidan bland annat som "kamrater" (Genossen). Fascism under antifascistisk etikett.

Per Landin hävdade i artikeln i DN att tidskriften Junge Freiheit har välskrivna essäer och förtjänar att läsas kritiskt och inte bara ryggradsmässigt avvisas. Contras redaktion har aldrig tagit del av Junge Freiheit och har därför ingen egen uppfattning i frågan. Vi drar dock gärna paralleller med reaktionerna på hoten mot den svenska tidskriften Expo, som väckte stor uppmärksamhet i media på försommaren i år. Inte minst eftersom Expo, som med framgång spelat förorättad i Sverige, i praktiken har försvarat (!!) bombattentaten mot Junge Freiheit. I Expo nr 1 1996 gjorde tidskriftens tyske krönikör ett våldsamt angrepp på DN, för att DN på kultursidan publicerat ett inlägg som försvarade rätten att trycka och dist-

ribuera tidskriften Junge Freiheit.

Expo uppger sig också samarbeta med den brittiska tidskriften Searchlight. Contra har, trots flera försök, på tre månader inte lyckats få någon reaktion från Searchlight i London. Tidningen har dock även från vänsterhåll betecknats som "militant".

Hemlighetsmakeri och lagbrott

Tidningen Expos medarbetare är – frånsett redaktören Andreas Rosenlund – hemliga. De påstås heta sådant som "J Larsson" och "M Karlsson". De vägrar dock att framträda med identifierbart namn. Det finns goda skäl. En av medarbetarna, Tobias, har anknytning till extremistorganisationen AFA, som gjort sig kända för sina olagliga våldsdemonstrationer. Tobias själv har vid ett flertal tillfällen dömts för olika brott mot yttrandefriheten. Brottsrubriceringarna har bland annat varit skadegörelse, sabotage, ofredande och uppvigling. Sabotagen har bland annat bestått i att Tobias förstört olika centralantenner och paraboler för TV i ett studentområde i Uppsala. Enligt boende i området har han motiverat sig med att TV är ett redskap för att sprida kapitalistiska värderingar. Alltså ska studenter – och helst inte andra heller – titta på TV. Tobias har också riktigt en rad hot mot politiska meningsmotståndare och drivit sin egen kamp mot kapitalismen genom att klottra och krossa fönster, bland annat på bankkontor.

Tidningen Expos ägare är också hemlig och bryter mot svensk lag. Enligt den lag om stiftelser som trädde i kraft den 1 januari 1996 ska stiftelser registreras hos länsstyrelsen. Enligt övergångsbestämmelserna skulle rörelsedrivande stiftelser – till vilka hör de som utger en tidskrift – registreras senast den 31 januari 1996. Den mystiska Hill-stiftelsen, som uppges vara utgivare av Expo, var inte känd av Länsstyrelsens stiftelseregister när Contra vände sig dit för att få uppgifter om den. Däremot förekommer den hos postgirot under två adresser. Den ena av dessa, den som står i tidningen, är Box 1030, 114 79 Stockholm och tillhör det privata "postboxkontor" (Brevia) som i övrigt anlitas av så gott som samtliga nationalsocialistiska organisationer i Stockholm, företag som säljer olaglig pornografi (till exempel barnpornografi), brevlådebolag av tvivelaktig karaktär och företag som gjort sig kända för konkursbrott, olagliga skalbolagsaffärer med mera. Kort sagt. Expos adress är en sådan som väljs av ljusskygga element som vill undvika offentlig insyn.

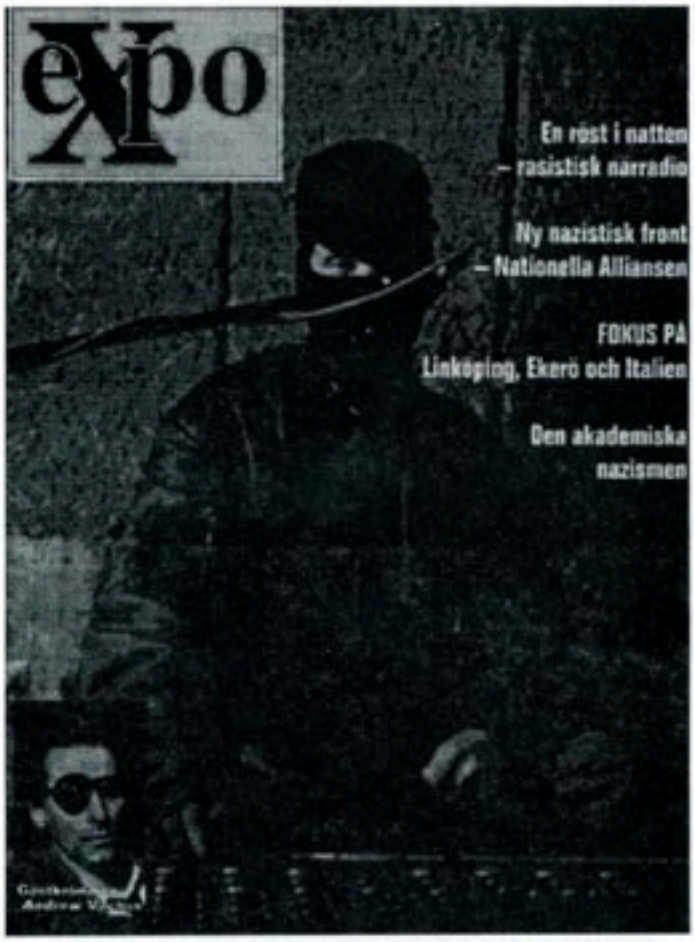

Expo vill ge sken av att vara antirasistisk, men genom sin oseriösa uppläggning och sitt samarbete med extremistgrupper är den i själva verket ett redskap som främjar rasistiska tendenser i samhället.

Expo tar lätt på sanningen

Om en tidskrift ger sig i kast med att avslöja nationalsocialister så är det utomordentligt allvarliga beskyllningar som hanteras om de riktar sig mot enskilda personer. Tidskriften Expo tar emellertid mycket lätt på sin uppgift när det gäller att granska sanningshalten i de påståenden som publiceras.

En av de som drabbats är Nicklas Rangne. Han beskylldes i Expo för att vara medlem i det rasistiska rockbandet Division S. Det dröjde inte länge förrän huset där han bodde på Kungsholmen i Stockholm var nedklottrat med hotelser från Expos goda vänner inom AFA (AntiFascistisk Aktion), porten slogs sönder och han själv hotades. Nicklas tvingades flytta.

Vi nämnde redan i inledningen till artikeln att Expo attackerat Dagens Nyheter för att tidningen publicerat den förgripliga åsikten att det var fel att spränga ett tyskt tryckeri i luften. Också Svenska Dagbladet har attackerats för att publicera otillåtna åsikter, närmare bestämt enb artikel av genetikprofessorn Marianne Rasmuson. Angreppet gjordes i Expo nr 3 1996. Redaktören för Svenska Dagbladets debattsida, den före detta (?) kommunisten Anders Björnsson, kommenterade på följande sätt i SvD den 14 juni 1996: Debattförbud har inget i rättstaten att göra; om Expos hållning blev allmänt förekommande skulle svensk demokrati vara utsatt för ett ytterst allavarligt hot – det har Tommie Ullman här under strecket igår alldeles rätt i.".

Contra i skottgluggen

Naturligtvis har även tidskriften Contra attackerats av Expo. Om Expo hade ett ärligt uppsåt med sin påstådda antirasistiska målsättning vore det ju lämpligt att citerade några lämpliga avsnitt ur Contra. Men icke. Istället förmedlas rövarhistorier om tidskriftens medarbetare. Till exempel går det att läsa att en medarbetare i Contra (Bertil Wedin) ska ha hållit föredrag för det nationalsocialistiska Nordiska Rikspartiet. Sanningen är att Wedin för över trettio år sedan besökte ett offentligt möte med partiet. Han brukade besöka extremistmöten, som ett led i en kartläggning av organisationerna. Flera seriösa instanser var intresserade av den kartläggningen. Mest rörde det sig om granskning av vänsterorganisationer, det var de som utgjorde att hot vid den tiden, men en gång blev det aktuellt att besöka också NRP. Wedin ställde gärna frågor på olika möten, så även detta, och igenkändes av arrangörerna, eftersom han i olika sammanhang framträtt och berättat om sin tid som FN-soldat i Kongo. Till saken hör att Wedin vid den aktuella tiden var anställd

Fortsättning på sidan 19

Ung Vänsters Förbundssekreterare:

Om förtal utan verklighetsförankring

Tidningen Contra går på ledarsidan i sitt näst senaste nummer till hård attack på Ung Vänster för bruket av odemokratiska metoder och hotbrev i den politiska verksamheten. Artikeln är så dåligt underbyggd och utan verklighetsförankring att det är förvånande att den återfinns ens i en tidning som Contra.

Ung Vänster använde sig inte av sabotage i kampanjen runt ett svenskt EU-medlemskap. Vi gjorde mycket av basarbetet i Nej till EU och vi byggde Nej-rörelsen med kraft och engagemang. En medlem i Ung Vänster ertappades vid ett tillfälle med hemmagjorda brandbomber i ryggsäcken. Denne person uteslöts omedelbart ur Ung Vänster, och klubb, distrikt och förbundsorganisationen tog tydligt avstånd från sabotage och våld som arbetsmetod i EU-kampanjen.

Ung Vänster bär inte ansvaret för hotbrev eller dylika tilltag mot Contra. Antingen har tidningen drabbats av ett tillfälligt anfall av vilda fantasier eller också av enskilda personer som på Ung Vänsters bekostnad försöker sabotera verksamheten för tidningen. Om det senare är fallet vill jag gärna – och utan ett uns av ironi – uttrycka mitt djupa beklagande. Att använda dylika metoder är inte bara otrevligt för de drabbade utan också ett hot mot den yttrandefrihet – och demokrati överhuvudtaget – som vi varit med om att bygga upp i det här landet och givetvis försvarar.

Sedan valrörelsen har en mängd brev kommit oss tillhanda stämplade med "porto betald Ung Vänster". Det rör sig om den obskyra gruppen "Hembygdspartiet" – eller ibland "Nationaldemokratiska partiet". Dessa använder sig av en egentillverkad stämpel med vårt namn för att gratis kunna skicka ut sin propaganda till både sympatisörer och slumpvis utvalda människor. Ibland upptäcker postkontoret tilltaget och ibland brevbäraren, men förmodligen – uppenbarligen – passerar en del post fram till adressaten. Att posten inte kollar bättre hur brev avsänds är ett problem, men knappast något som Ung Vänster kan anklagas för.

Kalle Larsson
Förbundssekreterare Ung Vänster
[texten är av utrymmesskäl obetydligt förkortad]

Contra svarar:

Med mördarnas femuddiga stjärna på brevpappret...

Contra har fått ett brev med mördarnas femuddiga kommunistiska stjärna i brevhuvudet. Den enda symbol som stått för fler mord och värre terror än de nationella socialisternas hakkors. Det är undertecknat av Kalle Larsson.

Han hävdar att bara en enda medlem i Ung Vänster under EU-kampanjen ertappades med en brandbomb i ryggsäcken.

Här några kompletterande fakta som kan få Kalle Larsson att komma ihåg sina förbundskamraters och före detta förbundskamraters verksamhet. Kalle Larssons företrädare som förbundssekreterare Birger Östberg skrev, tillsammans med nuvarande Ung Vänsterordföranden Jenny Lindahl, följande i Svenska Dagbladet den 5 augusti 1994: "Om folk inte kan göra sina röster hörda och respekterade (ens vid en folkomröstning) – ja då blir självklart stenkastning ett logiskt alternativ för allt fler. Den dag verkar inte långt borta då det till och med är tillrådligt". Under EU-kampanjen genomfördes 101 attentat mot Ja till Europas kontor, enligt Expressen den 9 november 1994. I tre fall gjorde polisen gripanden av sammanlagt sex personer. Åtminstone fyra av de sex gripna var medlemmar i eller hade varit medlemmar i Ung Vänster. I Sundsvall dömdes två medlemmar i Ung Vänster för skadegörelse på Ja till Europas lokaler. I Västerås ertappades "före detta" medlemmar i Ung Vänster med molotovcocktails på väg från Ung Vänsters lokal till Ja till Europas lokal. En av de gripna, Mario Leiva, hade bara ett halvår tidigare invalts i Ung Vänsters förbundsstyrelse och var medlem fortfarande en vecka innan han greps. I Ung Vänsterlokalen i Västerås fanns både krut och bensin (bensin är huvudingrediensen i molotovcocktails). I Malmö greps två personer för fönsterkrossning. Det är känt att de var politiskt aktiva tillsammans med medlemmar i Ung Vänster, men det är inte säkert att de var medlemmar själva. Kvarstår 98 attentat där gärningsmännen är okända.

Beträffande de sammanlagt trettio anonyma hotelsebreven till Contra saknas det bindande bevis för deras ursprung. Vi kan bara konstatera att handstilen på kuverten är identisk med ett brev (med oskyldigt innehåll) skickat med "Porto betalt Ung Vänster". Innehållet i hotelsebreven innehåller drypande socialistisk retorik. Så långt är det naturligtvis omöjligt att avgöra om det är Ung Vänsters, Hembygds- eller Nationaldemokratiska Partiets variant av socialism som gäller. Skribenten talar sig dock varm för de röda och excellerar i obscena tillvitelser mot de blå. De nationalistiska varianterna av socialister brukar inte gärna kalla sig röda. Dessutom finns kommentarer om invandrare som definitivt inte skulle komma från de nationella socialisterna.

Mördarnas kommunistiska stjärna skämmer Ung Vänsters brevpapper

Även Contra har kunnat ta del av ett brev stämplat Ung Vänster, som innehöll propagandamaterial för Nationaldemokratiska Partiet. Stämplingen var inte utformad på samma sätt som brevet med handstil identisk med hotelsebreven.

Vi har naturligtvis aldrig trott att Ung Vänster som organisation skulle ställa sig bakom hotelsebreven mot Contra. Men de är uppenbarligen skrivna av mycket förvirrade personer med starka socialistiska böjelser. Böjelserna verkar av innehållet att döma snarare vara av kommunistisk än nationalsocialistisk karaktär.

Avslutningsvis ska nämnas att brev med markeringen "Porto betalt" inte får läggas på en vanlig brevlåda. De skall lämnas in på postkontor och där antingen betalas kontant eller debiteras kreditkunders konto.

Contras redaktion

Kulturen – skyddad verkstad för vänstern?

Av Tommy Hansson

Den officiella svenska kulturen har sedan några decennier utmärkts av främst två ting: den har uppehållits av offentliga medel och den har dominerats av vänsterintressen. Till följd av ändrade ekonomiska och politiska realiteter har båda dessa kännetecken på sistone måhända naggats något i kanterna, men som vi skall se styr de alltjämt den hallstämplade svenska kultursynen.

"De svenska teatrarna fick under 1995 en miljard kronor ur kulturbudgeten, vilket är en fjärdedel av hela kulturkakan", skrev *Svenska Dagbladets* Ola Henriksson den 19 maj i år. Därutöver, konstaterade Henriksson, fördelade Arbetsmarknadsverket (AMS) närmare 250 miljoner kronor till teatrar och arbetslösa skådespelare. Det finns talrika exempel på att också mycket framgångsrika produktioner, exempelvis "Kristina från Duvemåla" av Benny Andersson och Björn Ulvaeus, är beroende av rundhänt stöd från det allmänna, det vill säga skattebetalarna.

Det stora problemet för teatern i Sverige är att utbudet vida överstiger efterfrågan. Under perioden 1970-92 femdubblades antalet teatrar i landet till just under 300. Samtidigt ökade antalet så kallade fria teatergrupper på motsvarande sätt. I dag beräknas Svenska teaterförbundet ha 6 500 medlemmar, men medlemsantalet ökar med cirka 300 per år. Parallellt med denna ansvällning av teaterinstitutioner och skådespelare/scenpersonal sjunker emellertid teaterintresset. Officiell statistik visar att "medan svensken 1974 gjorde 0,5 teaterbesök per år, gjorde han/hon 20 år senare 0,3 besök" (*SvD* 19 maj 1996).

Exemplet Oktober

Följden av denna utveckling har blivit att många föreställningar spelas inför glest besatta salonger och att arbetslösheten bland skådespelare raskt stigit i höjden – i dag beräknas 23 procent av skådespelarna vara arbetslösa. Andra tvingas dryga ut inkomsterna genom exempelvis inläsning av talböcker och reklamuppdrag.

En naturlig uppmaning till arbetslösa skådespelare är i det perspektivet: "byt yrke". Det förslaget har också en ny statlig kulturutredning lagt fram som delösning på den svenska teaterns strukturella problem. Detta har emellertid lett till protester från bland annat AMS och riksdagens revisorer.

En bra illustration till problematiken utgör Musikteatergruppen Oktober i Södertälje, som *Contra* tidigare uppmärksammat. Oktober hankar sig fram uteslutande genom kommunala, landstingsrelaterade och statliga medel och fungerar i praktiken som stadsteater; gruppen håller till i en gammal biosalong vid namn Castor och kommer för övrigt snart att få en McDonald´s-restaurang som närmaste granne. Oktober hämtades till Södertälje kommun från Malmö 1978, där de socialdemokratiska makthavarna tröttnat på gruppens aggressivt socialistiska propagandaverksamhet. Det kan nämnas att Oktober hämtade sitt namn från Lars Forssells "Oktoberdikter", vilka hyllar Lenin och den ryska bolsjevikrevolutionen.

Tiderna har förändrats och Oktober är inte lika utpräglat kommunistiskt som tidigare. Men namnet Oktober, det har man behållit. Det publika intresset i Södertälje har urholkats under årens lopp, så för att fylla ut bänkraderna i salongen tvingas man dela ut gratisbiljetter i kommunens skolor – naturligtvis på skattebetalarnas bekostnad.

Just Södertälje omnämndes på 60- och 70-talen som ett kulturpolitiskt föredöme genom kommunens generösa medelstill-

Containerkonst av den sydkoreanska artisten Han Sun Ju i utställningen "Container '96" i årets europeiska kulturhuvudstad Köpenhamn. Samma värdighet kommer Stockholm att få 1998. (Foto: Tommy Hansson)

delning till kulturella ändamål. Skattebetalarna tillfrågades förstås aldrig om sin inställning.

"Kulturrevolution"

Kritik mot den svenska kulturpolitiken och dess vänsterdominans har inte saknats. Till kritikerna hör Uppsala-akademikern och författaren Björn Sjövall, som 1989 gav ut skådespelet *Kulturrevolution. Ett drama om individen och kollektivet* (bokförlaget Logos). Detta verk har ett dokumentariskt underlag i aktioner som författaren tagit initiativet till inom Sveriges författarförbund under 80-talet.

Särskilt vänder sig Sjövall mot termen "kulturarbetare" och bedömde det som ett lovande tecken, när dåvarande kulturminister Birgit Friggebo (fp) i slutet av 1991 fördömde användningen av ordet kulturarbetare och i stället förordade "kulturskapare". Vilket Friggebos företrädare Bengt Göransson (s) tolkade som att Friggebo vore "nedlåtande mot arbetarna..."

Sjövalls drama är indelat i tre akter och handlar om hur olika meningar om kulturen bryts mot varandra inom ramen för en organisation som kallas Kulturarbetarförbundet (KAF). Bland annat behandlas just användningen av det av vänstern synnerligen omhuldade ordet kulturarbetare, vilket av en av skådespelets personer härleds till Vilhelm Ekelunds *Vera Similia* (1915).

De tänkvärda slutorden i Sjövalls drama yttras av rollgestalten Börje Vidhall, som säger:

"Kamrater kulturskapare! Vi hör till idéernas rike! De stora andarna från Värld II samarbetar med oss – Sokrates – Kristus – Rousseau – Geijer – Pierre Janet – Ellen Key – Vilhelm Ekelund. Vi får kraft till förnyelse! Vi kämpar för ett nytt paradigm – en ny människosyn och ett kreativt samhälle. Vi inleder kulturrevolutionen!"

En utveckling bort från kollektivismen i riktning mot den individuella, skapande friheten – det är alltså den sortens kulturrevolution som den framsynte Björn Sjövall förespråkar. Det är en utveckling som i en framtid möjligen också står för dörren, om inte annat så till följd av ändrade ekonomiska förutsättningar.

Staten styr .

Friggebos utspel om kulturarbetare kan kanske tolkas som hade hon tagit Sjövalls synpunkter ad notam. Mer än en trevande öppning mot ett annat synsätt än det vedertagna var det nog ändå inte. Marita Ulvskog i den nuvarande socialdemokratiska regeringen är som gammal kommunist självfallet övertygad anhängare av det gamla kollektivistiska synsättet, vilket hon till exempel gav uttryck för på *Aftonbladets* kultursidor 25 juni i år. Ulvskog föreslog här ett nytt litteraturstöd till de kommunbibliotek "som satsar på att köpa in mer kvalitetslitteratur..."

Det är med andra ord den gamla vanliga visan om att den allvisa staten skall styra såväl vuxnas som barns läsvanor och naturligtvis för medborgarnas räkning bestämma vad som är "kvalitetslitteratur". Detta torde i realiteten innebära, att populära författare (såsom Jackie Collins, Agatha Christie, Enid Blyton) rensas ut ur hyllorna till förmån för de av kultureliten godkända namnen (av typ Torbjörn Säwe, Pablo Neruda, Kerstin Thorvall).

För hur skulle det se ut om folk själva fick bestämma vilka böcker de vill låna!

Det lätt insedda faktum att kulturen ännu så länge till en del är en skyddad verkstad för vänsterkrafterna är ett skäl så gott som något för ansvarskännande politiker att verka för minskade offentliga anslag till kulturområdet i stat, kommun och landsting. Tyvärr sker detta ej i någon större utsträckning ens från borgerligt håll, vilket synes bero dels på okunskap, dels på ett behov att framstå som kulturellt salongsfähig i motsats till kommersiellt kulturslaktande.

Det senare gällde exempelvis den kulturpolitik som Ny demokrati gjorde till sin efter lobbyverksamhet av Bert Karlsson och Anne Sörensen-Rhenman (om någon

nu kommer ihåg henne). Dessa nyd-representanter i riksdagens kulturutskott hörde till de politiker som förespråkade ökade kulturanslag.

Stockholm "kulturhuvudstad"

Under de närmaste åren kommer det säkert från officiellt svenskt håll att i högstämda ordalag talas om kulturens betydelse och om behovet av att "satsa på kultur". Stockholm har nämligen utsetts till "Europas kulturhuvudstad" 1998; Köpenhamn är det 1996.

Stockholms värdskap för kulturåret 1998 kommer förvisso att bli en mastodonthändelse, ett slags kulturens olympiad i europaperspektiv. Övergripande mål anges officiellt vara: "att långsiktigt förbättra kulturens ställning och tillgänglighet i Stockholm och Sverige, samt stimulera de kulturella kontakterna med Europa". Ordförande för projektet är skådespelaren Erland Josephson.

Det förtjänar dock slutligen framhållas, att samtidigt som Stockholms och Sveriges kulturelit förbereder det glamourösa kulturåret, fortsätter nedrustningen av sjukvård och skolor parallellt med att polisen får allt mindre resurser att ta itu med den ökande brottsligheten.

Röd-grön retorik i kvadrat: Sopoperan

Under maj och juni 1996 spelades på soptippen Tvetaverket i Södertälje "Sopoperan underbarnet". Produktionen är ett intressant exempel på hur kulturvänstern kombinerar sina gamla trötta, socialistiska ideal med modern, politiskt korrekt miljöretorik – och får institutionssamhällets stöd.

Idén att sätta upp ett musikdrama på en soptipp kom för två år sedan från kommunbyråkraten Bengt Andrén, vilken senare utsågs till ledare för kommunens Agenda 21-projekt. Andréns hugskott fick genast stöd av kulturskolerektorn Håkan Sandh och soptippsbasen Gustav Tham.

–Vi sökte anslag från alla möjliga instanser och fick det också, säger Sandh. Bland sponsorerna märks Stockholms läns landsting, Håll Sverige rent, Det naturliga steget, Konsumentföreningen Stockholm, ABF Stockholms län, Naturvårdsverket, Miljö och hälsa i Södertälje kommun, Svenska rikskonserter och Allmänna arvsfonden. Även det privata läkemedelsföretaget Astra, som med jämna mellanrum brukar gisslas av miljövänstern, ställde upp, sannolikt för att inprägla bilden av sig självt som miljömedvetet (miljöengagemang anses i dag inom affärsvärlden vara mycket säljande).

Skådespelare och musiker – av dem många talangfulla ungdomar från kulturskolan i Södertälje – svarade i de flesta fall för goda insatser och excellerade i spelglädje. Vad som lämnar en besk bismak är emellertid en oblyg indoktrinering av åskådarna (varav många skolbarn som ditkommenderats av sina lärare) med en listig blandning av de senaste miljöpolitiska inne-

"Sopoperan underbarnet" - miljökorrekt så det förslår.

åsikterna och uttjatade socialistiska teser.

Pekpinnarna stod som spön i backen på Tvetatippen, detta trots regissören Håkan Bjerkings förhandslöfte om att pekpinnarna skulle lysa med sin frånvaro.

Det pedagogiska upplägget blir lätt förståeligt då man vet vilka som står bakom Sopoperan underbarnet. För grundtexten svarar nämligen den inte okände röd-gröne flummaren Calle Z, alias Carl Zetterström, medan veloursocialisterna Monica och Carl-Axel Dominique svarar för musiken.

Och vem spelar huvudrollen, om inte den garvade barnindoktrinören Anders Linder, känd från TV-produktioner som "Ville, Valle och Viktor" och "Kapten Zoom" samt ett oräkneligt antal Vietnam- och andra demonstrationer.

Handlingen går i korthet ut på att det är bra att sortera sopor och att verka för en global utjämning av jordens resurser. Direktörer, affärsmän, nationalekonomer och reklam-TV-aktörer är elaka och dumma, medan miljöaktivister, utesovare och gulliga barn är snälla och kloka. Titelrollen "underbarnet" utgörs av en ofödd bebis som i det längsta vägrar låta sig födas på grund av miljöförstöringen.

Pjäsens budskap sammanfattas lämpligen med sångtextförfattaren Roland Cox rader:

Det som inte kan förnyas ska vi låta vara
Ge aldrig naturen det den inte kan klara
Alla gröna ängder måste vi spara
En rättvis fördelning på jorden försvara

Något mer miljöpolitiskt korrekt är det svårt att finna någonstans i dag.

Mer eller mindre viktigt...

–Av Svante Hjertstrand–

Vad kunde Hägerström ha sagt?

I en meningsyttring måste orden ha betydelse, det kan förefalla självklart. Men menar man verkligen allt som säges, till exempel att "alla har lika värde". Är rånarna lika mycket värda som offren? Ingen tycker det. Inte ens rånarna. Filosofer som Axel Hägerström (1868–1939, professor i Uppsala 1911–1933) – han med värdenihilismen – har lärt oss om värdeomdömenas subjektivitet och påvisat svårigheterna att med objektiva anspråk diskutera vad som är viktigt. Alla har ju sina egna preferenser, medan civilisationen ställer krav för att överleva. Alla har sin frihet – inom vida gränser – att förvalta sitt pund: att tjäna pengar, att åka fort i skidbacken... att hoppa högt och springa fort... att hinna före rödljuset eller före någon annan i kön... att bara vara duktig och respekterad... ja, friheten är ganska stor.

Gästskribenten

Men om någon vill bidra till samhällsandan med objektiva anspråk blir det genast intressantare! Att tänka på sin nästa, i nutid eller framtid. Vad väger tyngst i en valsituation: Är kommande släkten viktigare än de nu levande? Det är bekvämt att lita på det politiska maktspelet och dess lagar och de prerogativ som majoriteten erbjuder. Enkla regler och besked har stora fördelar men garanterar inte "bästa möjliga" eller ens "tillräckligt bra" beslut. Det är konsekvenserna som skall bedömas. Vi har därvid att göra med olika kategorier av värden: existens, livskvalitet och kunskap i tid och rum, som på något sätt måste vägas med hänsyn till faktiska omständigheter och då främst hur beslut och åtgärder fungerar. En beslutsprocess bör alltså presentera för berörda individer och kollektiv relevanta värden på ett acceptabelt sätt, men måste också ge utrymme åt vissa objektiva anspråk angående fakta och funktioner.

Ett exempel: Resursernas begränsning och konsumenternas anspråk måste vägas mot kommande släktens möjligheter till överlevnad med tillfredsställande livskvalitet och relevanta kunskaper. Kanske borde man i högre grad nyttja kärnkraften för att inte i onödan elda upp de förnämliga råvarorna kol och olja. Det är glädjande att dessa gigantiska problem blir alltmer uppmärksammade.

Vem vill svara?

I vårt moderna samhälle med dess komplicerade lagar och regler, som är svåra att överskåda, är det vanskligt att påpeka fel och brister, men nog är det frestande att ställa frågor huruvida allt som görs verkligen är så klokt. Det minsta man kan begära är ett svar som är klokare än frågan. Några exempel: Som bekant plågas stat och kommun av stora skulder till utländska intressen. Man undrar om inte samhällets finansiering kunde ha skötts på ett lämpligare sätt. Genom Riksbanken, har någon föreslagit. Svaret har kommit prompt: för stor sedelmängd/likviditet skapar inflation om den inte hejdas genom beskattning. Inflationen är i och för sig ett otyg, men det helt avgörande är ju ändå köpkraften. Den skuld och skuldränta som det nuvarande systemet bygger upp drabbar måhända inte köpkraften för den nuvarande generationen lika mycket som för kommande generationer vilka måste betala upplupna räntor och krav på amorteringar.

Den inflationsbegränsning som statsmakterna nu stoltserar med torde till stor del bero på indragen köpkraft via avgifter och skatt på fastigheter, kommunikationer och energi, mycket utöver självkostnaderna. Folk har inte pengar över till prisuppdrivande överdåd – för somliga inte ens till nödtorft. Att kompensera budgetunderskott genom att inskränka allmän skattefinansierad verksamhet förefaller inte särskilt effektivt eftersom den personal som friställs rimligen bör få en försörjning, visserligen på en lägre nivå. Därtill förloras deras prestationer som annars skulle ha blivit utförda varför sådana besparingar nog i allmänhet inte är så lysande. Talet om att hejda arbetslösheten stämmer inte heller med sådana besparingar. "Osthyvelsprincipen", en viss procentuell besparing som påbjudes generellt ger effekter utöver de ovan nämnda. Ofta råder ingen direkt proportion mellan resultat och kostnad. En tioprocentig budgetminskning innebär ofta en mycket större förlust av prestationsförmåga.

Det är något liknande som skulle hända om man sparar in 10 procent av budgeten för ett bygge – taket kanske skulle få vänta, eller värmeinstallationen eller det elektriska, eller kanske vägbanan i ett brobygge. Sådan politik är direkt skadlig. För

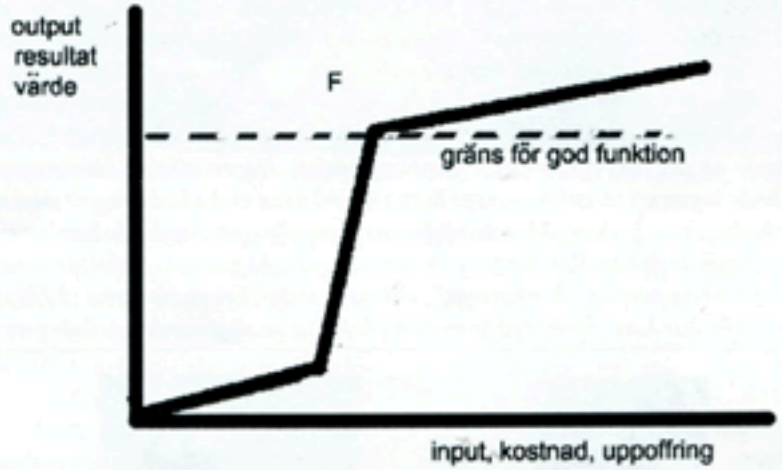

den som är road av diagram skulle jag vilja illustrera resonemanget så som visas här ovan Diagrammet avser att visa att det kan vara "de sista procenten" i en insats som kan avgöra projektets fullbordan. Något liknande – i omvänd ordning – kan uppträda vid en besparing i ett projekt i verksamhet, där "de sista procenten" som, om de uteblir, drabbar den operativa verksamheten (medan fasta kostnader, räntor och amorteringar till exempel kvarstår). Så kan det gå i exempelvis skolor, polisväsen och sjukhus, där allmänheten blir lidande, med verkningar på sikt vilka kan visa sig mer kostsamma än de besparingar man eftersträvat.

Höga vederbörandes mening med en "besparing" är naturligtvis att funktionskurvan skall stuvas om så att funktionspunkten F flyttas åt vänster, men i många fall har redan genomgripande rationaliser-

ingar skett vilket sålunda gör "osthyvelsprincipen" orealistisk. Denna betraktelse må tillåtas om man betänker hur duktiga ekonomer räknar ut BNP. Det är naturligtvis enklast att därvid nöja sig med abscissan, men faktum är att det är ordinatan som är viktig. Uttryckt på vanlig svenska: det är ju vad man får för pengarna som är viktigt.

Vad kunde Kant ha sagt?

En annan ambitiös filosof, Immanuel Kant (1724–1804), han med det "kategoriska imperativet", borde vara intressant i det politiska maktspelet. Det gäller då bland annat belysningen av de intressen som berörts i den politiska debatten. Under "68-tiden" (både före och efter för övrigt) satte vänstern i system att hindra "motståndare" att komma till tals. Metoderna var mångfaldiga: alltifrån publicitetshinder, förvrängningar, förtal och missaktning, hotelser och våld av grövsta slag (överfall och misshandel i Stockholm och Göteborg bland annat). Det var en period av politisk förnedring som det finns skäl att erinra om i dessa dagar, när vänsterfolket uppenbarligen vill romantisera sina bedrifter. Det kan vara svårt att hålla balans inför sådana obehagliga företeelser som så uppenbart kränker den allmänna rätten att få yttra sig i angelägna ärenden. I varje fall har tidskriften *Contra* förmåga att hålla distans till sådana metoder i sin strävan att inrikta samhällsdebatten på väsentligheter.

Märkligt

Det är märkligt att en ideologi som marxismen med det centrala temat "av envar efter förmåga, åt envar efter behov" och som dragit till sig idealister och hyggliga människor, har kunnat bidra till sådana monstruösa imperier som Sovjetunionen och Kommunistkina. Det är anmärkningsvärt att dessa imperiebyggen skett med entusiastiska bifall från vänsterfolk som totalt blundat för Sovjets och Kinas övergrepp. Det är lika anmärkningsvärt att världens demokratier ännu tolererar Kina såsom en av de ledande i Förenta Nationerna samtidigt som Kina ockuperar Tibet och förtrycker dess folk.

Svante Hjertstrand, född 1920, civ.ing. elektroteknik 1946, blev politisk skribent i samband med protesten mot FNs militära inblandning i Katanga 1961. Det ledde tilll intressanta och lärorika bekantskaper med Gillis Hammar, Ture och Birger Nerman, Gunnar Hirdman, Ebbe Linde, Bengt-Åke Bengs, Åke Thulstrup, Gösta Langenfelt, Torsten Gihl, Kai Curry Lindahl, Anne Marie Bratt och många andra. Följden blev ett antal "Meddelanden från Katangakommittén" och 1965 utgivningen av tidskriften Argument för Frihet och Rätt, *som idémässigt kan sägas ha varit en föregångare till tidskriften* Contra. *Argument hade en stor gratisupplaga som finansierades genom frivilliga bidrag från ett stort antal intresserade. Argument ville bland annat varna för extremvänsterns tentakler åt Sovjetimperiet. Tidskriften såldes också för 1 kr styck av ungdomar på gatan. De fick ta intäkterna helt till sin lokala verksamhet som på så sätt fick en relativt tryggad finansiering. Därigenom blev* Argument för Frihet och Rätt *ett relativt starkt debattorgan trots sin blygsamma utstyrsel. Tyvärr råkade en del försäljare ut för lömska överfall. Några viktiga bidragsgivare lyckades vänsterfolket skrämma bort, tyvärr. Argument hade ingen sekteristisk tendens utan ville nå även motståndarlägret med sina argument. Framgångarna därvidlag blev dock ej så lysande därför att grupptryck och intolerans inom vänstern hindrade läsning av Argument. Vid direkt konfrontation med enskilda läsare var verkan dock betydligt bättre och övertygande.* Arguments *redaktör ville främja olika initiativ i samma anda och upplevde därför aldrig* Contra *som en "konkurrent", när den tidskriften etablerades (1975). En gång tidigare har Svante Hjertstrand skrivit i* Contra, *nämligen när han protesterade mot en i hans tycke opassande karikatyr av Olof Palme.*

Svante Hjertstrand har ett flertal gånger demonstrerat mot det sovjetryska förtrycket av Baltikum. På bilden syns han jämte Jörgen Lundkvist i ett demonstrationståg i Stockholm den 8 juni 1977.

Demonstrationen på bilden refererades i Argument för Frihet och Rätt nr 4 1977: Det var en sensation att efter promenaden genom staden hamna vid ett kravallstaket på Gustaf Adolfs Torg och visa upp alla plakat och paroller för de notabla gästerna på UD.

Stämningen utstrålade en tillförsikt som uppenbarligen gjorde ett visst intryck. KGBs observatörer måste ha känt sig en aning skamsna vid anblicken av det hurtiga sällskapet kring Gustaf II Adolf, magnifik till häst och med historiens hävdatecknerska till hands. Och det var ju också meningen. Om det nu bara kunde hjälpa våra vänner därborta som försmäktar i fängelsehålorna på andra sidan Östersjön.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Carl G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är en sammanfattning av originalkällan, om inte annat markeras med citationstecken.

Nitiska lapplisor

Lapplisornas nit upphör aldrig att förvåna, liksom rättsapparatens beredvillighet att gå deras ärenden. Gunilla Söderberg-Snell i Stockholm parkerade på en innerstadsgata väl bakom den gula markering som ska visa tio meters avstånd till närmaste övergångsställe. Lapplisorna plockade fram sitt måttband och konstaterade att markeringen bara låg sju meter från övergångsstället. Alltså lappades Gunillas bil. Gunilla ansåg att hon gjort vad som rimligen kunde begäras av henne, och bestred boten. Åklagaren drev ärendet vidare och tingsrätten, med "folkets representation" i nämnden, tyckte att det var självklart att en bilist ska plocka fram måttbandet för att konstatera att gatukontoret målat sina markeringar fel. Det tyckte dock inte hovrätten, som frikände Gunilla Söderberg-Snell. Gatukontoret kommer nu att måla 200 nya trottoarmarkeringar för att ha bättre chans att sätta dit felparkerare framöver.

Vad gjorde Pierre Schori?

I radions P1 framträdde den siste östtyske ambassadören i Stockholm, Erich Weitzl, och berättade om en trevlig middag med dåvarande kabinettssekreteraren på UD, Pierre Schori. Weitzl sa: "Vi fick en fin middag från regeringssidan. Och där säger Pierre Schori något som jag aldrig har glömt. Han säger vi har en professionell sympati med DDR-diplomater, inte för att vi tycker så mycket om det politiska systemet, men vi är emot den politik som man nu för från västtysk sida gentemot DDR-diplomater. Och vi är lite rädda för det sätt som man behandlar er nu, det kan vara att små länder i Europa beyhandlas så senare från Stortysklands sida också. Och det är vi lite rädda för. därför har vi sympati för er." Sveriges nuvarande biträdande utrikesminister uttryckte alltså sin sympati för diktaturens företrädare och varnade för de demokratiska krafterna som konstruktivt bidrog till diktaturens avskaffande i östra Tyskland.

Skattebetalarna står för biobesöken

SF öppnade i slutet av förra året en ny "Filmstad" vid Hötorget i Stockholm. Skattebetalarna i Stockholm, inte biobesökarna har stått för en stor del av kostnaderna. Filmstaden är inrymd i en delvis ny byggnad vid Hötorget. Den byggnaden har uppförts av Stockholms Stad. Staden har satsat 70 miljoner kronor extra, utöver vad man kan räkna med att få in i hyra. Dessutom har staden genomfört bygget i egen regi och därmed slipper man ifrån moms. Det är en besparing som går vidare i form av lägre hyra (biobesök har hittills inte varit momsbelagda, så ett bioföretag kan inte göra avdrag för ingående moms). Hyran för lokalerna vid Hötorget är lägre än för Sandrews motsvarande, betydligt mindre exklusiva lokaler, vid Medborgarplatsen, fyra T-banestationer bort från det absoluta toppläget vid Hötorget.

Fackets nya uppgifter

Facket har länge försökt motivera sin existens med att man slåss för högre löner för medlemmarna. Under många år uppnåddes de högre lönerna till kostnaden av en hög inflation. Sedan några år är det stopp även för nominella löneökningar. Fackets ombudsmän kan inte motivera sin existens med framgångar i den grundläggande uppgiften. Då gäller det att hitta på nya saker för att motivera sin existens. Ett är att se till att medlemmarna får annat för sin medlemsavgift. Av något svårförstådda skäl har det blivit hemförsäkring åt fackets

medlemmar som ska reda medlemskaderns storlek. Ett motiv är möjligen att LO är med och utser styrelse i försäkringsbolaget Folksam och därmed kanske betraktar det av försäkringstagarna formellt ägda bolaget som sitt eget ("ägarna" får inte själva vara med i styrelsevalet, de anses vara till fullo företrädda genom LO, TCO, Riksbyggen, HSB m fl).
Ett tecken på hur illa ute facket – liksom den svenska ekonomin – är finns i sommarens stora affischkampanj för Handelsanställdas Förbund. "Handels medlemmar kräver rättvisa turordningsregler". Inga lönehöjningar, ingen anställningstrygghet, inga arbetarskyddsåtgärder står på programmet. Nej, vad som återstår är tydligen för facket att svara för turordningen mellan de medlemmar som ska få sparken.

Revisorn skulle hålla tyst

Kommuner och statliga myndigheter har revisorer för att granska att allt går rätt till. Som vi sett under det senaste året i orter som Motala, Gävle och Stenungsund har revisorerna tidigare inte särskilt ofta gjort skäl för sina arvoden. Och när de har det har politikerna sagt stopp. I Åmål heter en av de kommunala revisorerna Tore Svensson. Han granskade hanteringen av avskedadnet av rektorn vid Karlbergsgymnasiet och rapporterade sina synpunkter till kommunfullmäktige och bad att få framlägga materialet inför fullmäktige. När frågan skulle diskuteras sa dock fullmäktige med rösterna 21–14 nej till att låta Tore Svensson framträda.

Färre byråkratier – fler byråkrater

"Arg skattebetalare" skriver i Göteborgs-Posten och klagar på sammanläggningen av Trafiksäkerhetsverket och Vägverket. Sammanslagningen kom till för att spara pengar, men skribenten konstaterar att det bland annat innebar att skräddarsydda och ändamålsenliga lokaler för Trafiksäkerhetsverket i Göteborg övergavs för "en av Göteborgs pampigaste kontorslokaler, inredda efter önskemål och senaste lyx". Skribenten menar också att Vägverket expanderat antalet anställda kraftigt, trots besparingstiderna.

Gudrun Schymans nya lägenhet

har uppmärksammats av främst Aftonbladet. Gudrun Schyman har köpt ett galleri i Gamla Stan och låtit göra om det till bostadslägenhet. Kontrakt på kommersiella lokaler går det bra att köpa och just denna kommersiella lokal kunde sedan göras om till bostad. Hon försvarar kritiken mot sig med att "det inte går att få tag på lägenhet i Stockholm utan en miljon på fickan", och detta på grund av den borgerliga politik som avskaffat bostadsförmedlingen och utestängt de som inte redan bor i Stockholm från bostadskön. Oppositionsborgarrådet Jan Björklund konstaterar emellertid att sanningen är den rakt motsatta mot vad Gudrun Schyman hävdar på alla tre punkterna. Det går att med en dags varsel få en lägenhet av valfri storlek i stadsdelarna Rågsved, Farsta, Hagsätra, Vårberg, Bredäng och Rinkeby. Bostadsförmedlingen är återinförd och diskrimineringen av dem som inte bor i Stockholm tillkom efter beslut av bland andra vänsterpartisten Anita Habel. En annan partikamrat, Per Sundgren, förklarade för övrigt i debatten om den nya bostadskn att han inte viulla se människor som gick förbi köer. "Ett sådant förnedrande system vill jag inte veta av..."

Dubbla bananpriser

Alla bananälskare har säkert observerat att bananpriserna gått upp från omkring 7–8 kronor kilot till 19-20 kronor. Den svenska kronan har under samma tid stärkts, vilket borde ha medfört att priserna skulle bli lägre. Förklaringen är EUs bananreglering. EU har beslutat att bananer ska beläggas med höga tullar, om de inte importeras från vissa länder som är före detta kolonier till EUs medlemsländer. Till de länderna hör inte de stora producenterna i Central- och Sydamerika. Från de stora länderna kan vissa kvantiteter importeras tullfritt inom ramen för kvoter som dock inte på långa vägar räcker till för efterfrågan. Kvoterna ökades när Sverige blev medlem i EU, eftersom Sverige stått för en stor bananimport från de nu tullpliktiga producentländerna. Men de ökade kvoterna delades upp på hela EU och idag tjänar banangrossister i andra EU-länder stora pengar på att sälja bnanankvoter till svenska importörer. Det är de svenska konsumenterna som betalar i form av högre priser. Merkostnaderna för kvoterna och import från ineffektiva bananproducenter i vissa före detta kolonier beräknas kosta de europeiska konsumenterna 13 miljarder kronor om året. Merparten av dessa pengar hamnar hos byråkrater och mellanhänder i Europa. Mindre än en miljard hamnar i de länder som skulle "hjälpas" av regleringarna.
Övriga bananproducenter är naturligtvis missnöjda och EU har nu dragits inför den nya världshandelsorganisationen WTO för brott mot de internationella frihandelsöverenskommelserna. Tidigare har alla klagomål till den gamla handelsorganisationen GATT kunnat avvisas, eftersom EU där hade befogenhet att stoppa att en fråga över huvud taget togs upp till prövning.

Helikopterproblem i Göteborg

Två polishelikoptrar i Göteborg genomför per år 100 ambulansflygningar. Problemet är att polisens helikoptrar är enmotoriga, och då får de inte flyga över bebyggelsen, utan måste flyga över gator, parkringsplatser, gräsmattor och parker för att kunna nödlanda. Därför är det numer bara marinens stora helikoptrar som kan

STIM kräver betalt

STIM kräver betalt, för tonsättares och musikers räkning, när någon spelar radio för sina kunder. Det kan gälla frisörer, varuhus och restauranger. STIM har särskilda musikspioner engagerade som överraskar intet ont anande företagare med saftiga räkningar – och dessutom tilläggsavgifter för den som inte anmält sig själv till STIM. En som inte tycker om STIMs krav är pizzabagaren Ahmet Dorul i Helsingborg, som krävts på 14.000 kronor. Dorul har visserligen radio på sitt företag, men han säljer främst pizzor för avhämtning och i butiken har han ingen radio. Han har inte heller några anställda som kan tjuvlyssna.

UTLANDS-NYTT

Pol Pot är död,
hoppas vi innerligt. Meddelandet om hans död tidigare i år har inte bekräftats. Pol Pot var visserligen inte seklets värste massmördare. Han distanseras av de tre socialistiska meningsfränderna Mao, Stalin och Hitler (i nämnd ordning). Men i förhållande till den egna folkmängden är det ingen diskussion om att Pol Pot var värre än de andra tre.

På Yale-universitetet i USA bedrivs nu ett forskningsprojekt om folkmordet i Kambodja, projektet är finansierat av amerikanska utrikesdepartementet. Craig Etchison som arbetat med projektet i Phnom Penh konstaterar att det finns ett oändligt rikt källmaterial att ösa ur. De röda khmererna var utomordentligt noggranna med att bokföra sina våldsdåd. Till exempel har man återfunnit en skriven anteckning, vederbörligen signerad av två av Pol Pots hantlangare, från den beryktade Tuol Sleng-skolan, som förvandlades till koncentrationsläger. Anteckningen säger: "Vi dödade också 168 barn. Därmed uppgick det totala antalet utplånade fiender denna dag till 178 stycken".

De amerikanska forskarna reste till Kambodja i tron att de skulle kunna hitta cirka 200 massgravar. Med hjälp av satellitfoton uppskattas nu det verkliga antalet massgravar till mellan 10 000 och 20 0000. Varje grav uppskattas innehålla lämningarna efter mellan 100 och 250 personer. Undantagsvis kan en grav rymma tusentals offer. Vietnameserna hävdade när de invaderade Kambodja att tre miljoner människor av sammanlagt 7 miljoner dog som en följd av Pol Pots politik. Det kan vara en hög siffra, men långt över en miljon, sannolikt närmare två miljoner offer drabbades av kommunisterna i Kambodja.

Vietnam stoppar Internet
Kommunistregimen i Hanoi ser ett hot mot diktaturen i form av Internet. Samtidigt är regimen intresserad över att komma över den information som finns på Internet. Lösningen är att upprätta en brandvägg för hela landet, som ska stoppa alla oönskade meddelanden via Internet. Två vietnamesiska dataexperter har engagerats för att förhindra att vietnameserna får fri tillgång till nätet – där exilvietnameser i framförallt USA naturligtvis har lagt upp en hel del regimfientlig information. Till dess att brandväggen är färdig får inga vietnameser tillgång till World Wide Web.

(International Herald Tribune)

Strålande Lenin
Vi vill inte gå i god för innehållet i följande information, men detn är hämtat ur den seriösa ryska tidskriften Argumenty i Fakty. Tidskriften hävdar att den som besöker Leninmausoleet i Moskva bombarderas med 700 röntgen av osynlig svart, energi, som lämnar besökaren "andligt invalidiserad". Det räcker inte med att begrava Lenin skriver tidskriften, för att bekämpa satanismen bör kristliga metoder tillgripas.

Handlingar från Öst fällde
Sedan det enade Tysklands myndigheter fått tillgång till handlingar från det forna Östtyskland har gamla brottsutredningar kunnat tas upp igen. En av dem som kunnat dömas med hjälp av information från öst är terroristen Siglinde Hofmann. Hon satt visserligen redan i fängelse för andra brott, men nu kunde hon också dömas för mordet på den västtyska arbetsgivarföreningens VD Hanns-Martin Schleyer och ett misslyckat försök att mörda NATO-chefen general Alexander Haig. Hofman fälldes med hjälp av de östtyska uppgifterna för sammanlagt fem mord och tre mordförsök. Hon fick nu livstid.

De östtyska myndigheterna backade länge upp Röda Arméfraktionen och gav medlemmarna i terrororganisationen en skyddad tillflyktsort i Öst. Det var bara att ta tunnelbanan från Väst till Öst för att komma undan den västtyska polisen.

Barnarbete i Vietnam
Barn utnyttjas som i det närmaste slavarbetare i det kommunistiska Nordvietnams guldgruvor. Ungefär 700 barn ska ha hamnat i klorna på mindre nogräknade guldletare. Tjll och med den vietnamesiska pressen har tagit upp saken.

Mänskliga rättigheter får inte diskuteras
Två amerikaner av vietnamesiskt ursprung, Nguyen Tan Tri och Tran Quiang Liem ordnade en konferens om mänskliga rättigheter u Vietnam. Sådant gör man naturligtvis inte ostraffat, utan resultatet blev fyra respektive sju års fängelse. Lyckligtvis för de dömda är den vietnamesiska ekonomin i starkt behov av goda relationer med USA och efter amerikanska påtryckningar fick de två sina straff kraftigt avkortade och "utvisades" till USA.

Vad händer i Burma
Den socialistiska militärregimen sitter fortfarande vid makten, men den har som så många andra socialistiska diktaturregimer börjat göra vissa eftergifter för den ekonomiska verkligheten. Under de femtio år

Extrem abortmetod kan avgöra det amerikanska presidentvalet

USA har sedan Högsta domstolens så kallade *Roe v. Wade*-beslut i början på 1970-talet världens liberalaste abortlag som tillåter abort praktiskt taget ända fram till födelsen. Radikala feminister är naturligtvis mycket lyckliga över detta. På sistone har den abortmetod som kallas *partial birth abortion* kommit i blickpunkten genom president Bill Clintons beslut att inlägga sitt veto mot kongressens beslut att avskaffa denna abortmetod.

Vad är då *partial birth abortion* (fritt översatt "abort som delvis är en födelse")?

Metoden innebär att ett foster i långt framskridet stadium tas ut ur kvinnans sköte med fötterna först, varefter en kanyl införs i fostrets kranium för att hjärnan skall kunna sugas ut; huvudet kollapsar och det nu döda barnet kan avlägsnas på ett för kvinnan smärtfritt sätt.

Observera att detta inte är någon överdriven beskrivning – det är vad som faktiskt sker vid denna typ av abort. Europeiska bedömare häpnar över att något sådant faktiskt kan förekomma i frihetens stamort på jorden.

Abortfrågan är mycket viktigare i den politiska debatten i USA än i Sverige och kan mycket väl komma att avgöra det amerikanska presidentvalet i november. Medan de flesta anhängare av det demokratiska partiet är *pro choice* (valfrihet för kvinnan), har den välorganiserade antiabort-rörelsen en stark ställning i det republikanska partiet. Också republikanernas presidentkandidat Bob Dole är motståndare till aborter men strävar efter att överbrygga klyftan mellan *pro choice*-förespråkare och abortmotståndare inom partiet.

Även om det för oss svenskar kan vara svårt förstå att den extrema aortmetod som beskrivits ovan är fullt laglig (om än inte särskilt vanligt förekommande) i Förenta staterna, så är det ett faktum att kvinnorörelsen entusiastiskt applåderar den. Inte bara patenterade "bruna bönor" längst ut på den feminazistiska extremkanten stöder *partial birth abortion*, utan också etablerade politiker såsom demokratiska kongresskvinnan Patricia Schroeder och republikanska New Jersey-guvernören Chris Whitman-Todd.

Alldeles uppenbart är att *partial birth*-metoden skaffat abortanhängarna ett dåligt rykte bland sansade personer, och det kan mycket väl bli den som definitivt vänder opinionsvinden mot den extremt "fria" abort som tillämpas i USA. Det beräknas att över 30 miljoner ofödda barn dödats i USA genom aborter sedan 1973. Omkring tio miljoner av dessa har varit afroamerikaner (svarta). Varje år aborteras omkring 1,5 miljon foster i USA.

Innan president Clinton fattade sitt beslut att inlägga sitt veto mot *partial birth abortion* hade han, uppgav han själv inför media, sökt ledning i bön. För kristna i USA står det klart att det inte kan ha varit till Gud Clinton i så fall riktade sina böner.

Tommy Hansson

som gått sedan andra världskriget har Burma förvandlats från en leende och välmående kornbod till ett av jordens fattigaste länder. Samtidigt har flertalet grannländer kännetecknats av snabb ekonomisk tillväxt och närmar sig raskt industrivärldens levnadsstandard. Singapore har till exempel blivit medlem i OECD och har en levnadsstandard som ligger över Sveriges.

Vad beträffar Burma fortsätter det politiska förtrycket, men regimen har lättat något på de ekonomiska tumskruvarna. Bland annat har den förra utlänningsfientliga regimen 1988 ersatts av en (ny) militärjunta som välkomnar utländska investeringar. De hävdar att investeringarna varit stora och det är riktigt – inom två sektorer. Dels rör det sig om investeringar i olje- och gasutvinning och en gasledning till Thailand, dels investeringar inom hotellbranschen. Men hotellen är ingen succé innan landet är öppet för turister och andra besökare. Men investeringarna i sig och vissa lättnader har åtminstone sent omsider satt fart på de ekonomiska tillväxtsiffrorna. Frågan är emellertid om inte tillväxten är ihålig. Fortfarande håller regimen till exempel valutahandeln i ett hårt grepp. Den officiella kursen är 6 kyat för en dollar. På den svarta marknaden krävs det 125! Med sådana ekonomiska obalanser och sådana ekonomiska regleringar avviker landet kraftigt från den marknadsekonomiska miljön i grannländerna.

Till och med Kuba

börjar öppna sig för marknadsekonomi (det blev tillåtet att äga dollar 1993). Men naturligtvis bara i ytterst begränsad omfattning. Och på Havannas universitet tänks inga fria tankar. Förut har ekonomiundervisningen varit uppbyggd kring ryska läroböcker. Men plötsligt beskriver nyare ryska böcker marknadsekonomin. Alltså åkte läroböckerna ut, kursplanen går istället direkt på klassikerna – och med dem förstås Marx, Engels, Fidel Castro och Che Guevara!

Den lilla obetydliga privata företagsamhet som tillåts sedan ett par år är begränsad till enmansföretag (eller möjligen till man och hustru). Men icke desto mindre har statens andel av den totala sysselsättningen minskat från 95 procent 1989 till 75 procent idag. Det innebär att det faktiskt går att få exempelvis skor reparerade, eftersom det nu finns skomakare som driver egen verksamhet. Ett nog så betydelsefullt framsteg i ett land som länge varit fullständigt inlindat i socialistiska regleringar.

Dock finns det många regler. Privata butiker är förbjudna, men det går bra att stå på gatan. Privata restauranget får inte ha fler än tolv stolar och de får inte ha skyltar mot gatan (några bryter dock mot det förbudet).

För flertalet varor finns ransoneringarna kvar. Alla måste ha en ransoneringsbok som reglerar hur mycket ris, bönor och olja som var och en får köpa – men det är inte allt som kan köpas ens mot ransoneringskuponger. Är det slut så spelar det ingen roll att det finns kuponger kvar.

Priserna på den fria dollarmarknaden är oftast mycket höga. De få utländska företagen (till exempel Benetton) får bara sälja via statliga butiker och de egna anställda betalas av kubanska staten, som betalar ut lön i peso, men kräver betalt av det utländska företaget i dollar till den officiella växelkursen.

Kalla krigets hjältaar:

Av Tommy Hansson

J. Edgar Hoover: FBI-chef i 48 år

J. Edgar Hoover är en av de mest kontroversiella av moderna tiders amerikanska makthavare. Född i District of Columbia den 1 januari 1895 fick han efter juridikstudier vid The George Washington University anställning vid justitiedepartementet revolutionsåret 1917. Två år senare utsågs han till den amerikanske justitieministerns särskilde assistent, för övrigt samma år som det amerikanska kommunistpartiet bildades. 1921 blev så Hoover biträdande chef för den federala polisen, Federal Bureau of Investigation (FBI), vars chef han blev 1924.

J. Edgar Hoover (t h) hälsar på nyanställde "G-mannen" G. Gordon Liddy i mitten på 1950-talet.

När John Edgar Hoover avled vid 77 års ålder natten till den 2 maj 1972 hade han varit högste polischef i Förenta staterna i 48 år. Under årens lopp blev han en världsberömd symbol för lag, ordning och rättvisa och i hemlandet därtill närmast ett nationalhelgon. Men han gjorde sig också ryktbar för hårda nypor och skrupelfria metoder, och maktfullkomlighet saknas på intet sätt i helhetsbilden av den legendariske Hoover.

I teorin var Hoover i egenskap av FBI-chef underställd justitieministern, men i praktiken var det oftast den förstnämnde som bestämde; något han ogillade var amerikanska justitieministrar med alltför många egna idéer om hur brottsligheten i landet skulle bekämpas.

Ogillade Kennedys

J. Edgar Hoovers aversion mot den stenrika, mäktiga och liberala släkten Kennedy är väl bekant. Hoover och Bobby Kennedy avskydde varandra, och inte blev det bättre när den senare blev justitieminister i presidentbrodern Jacks regering. När Bobby ville klämma åt skumma fackpampar som Jimmy Hoffa och därmed jämförbara storheter var Hoover inte alltid med på noterna.

FBI under Hoover har därför fått utstå kritik för att man, enligt kritikerna, alltför sent och alltför ofullständigt bestämde sig för att ta itu med den organiserade brottsligheten i USA. J. Edgar Hoover, menade man, ville hellre stå som avslöjare av kommunistiska sammansvärjningar med den publicitet detta gav i stället för att försöka reda ut den komplicerade maffiaverksamheten.

Hoovers fientliga inställning till Kennedys hade flera bottnar. Rent politiskt ogillade han naturligtvis Kennedy-klanens allmänna liberalism. Dessutom ogillade han starkt det hedonistiska leverne som så iögonenfallande präglade Kennedy-bröderna. Ytterligare en orsak till Hoovers missnöje var Kennedy-pappan Josephs protyska inställning under tiden som amerikansk ambassadör i London. Joseph Kennedy beundrade Hitler och förutspådde att Nazityskland skulle bli världens ledande makt jämte USA, varför han förespråkade en västlig anpassning till Hitlers önskemål. När sedan kriget satte igång 1939 var Jospeh Kennedy omöjlig på sin känsliga post.

Förre FBI-mannen G. Gordon Liddy, numera uppmärksammad programvärd i amerikansk radio och konservativ debattör, skriver i sin självbiografiska bok *Will* (New York 1980) att FBI-medarbetarna redan innan Bobby Kennedy tillträdde som justitieminister 1961 uttryckligen tillhölls att motarbeta denne:

"Sedan kom jag ihåg att vi hade en kommunikation som meddelade oss att Bobby Kennedy skulle komma till Gary (Indiana) för att utreda korruption, och vi instruerades i tongångar som det inte gick att ta miste på att *inte* samarbeta med honom... Robert Kennedy skrev en bok omfattande sin erfarenhet från Gary som hette *The Enemy Within*. Inte långt efter det han avslutat sitt arbete där var det Gary jag kände till borta. Hälften av de offentliga tjänstemännen hade blivit dömda, och det gamla livet... hade förstörts. Huruvida de nuvarande sakernas tillstånd i Gary är en förbättring, överlåter jag åt de som nu bor där att avgöra."

Både Hoover och Kennedy hade sina kanslier på justitiedepartementets femte våning i Washington, D.C. De var invecklade i en beständig inbördesfejd, något som ibland kunde vara påfrestande för deras underlydande. Den som satt med trumf på hand av de två männen var Hoover, som i

sitt arkivskåp hade en tjock folder med material om Bobbys bror Jacks vidlyftiga utomäktenskapliga förbindelser. Hoovers inställning var, att en person med en sådan grumlig inställning till sexualmoral helst inte borde vara Förenta staternas president.

Hoover och kommunismen

Hoovers inträde i FBI sammanföll med bildandet av USAs kommunistiska parti. Den legendariske FBI-chefen insåg tidigt att kommunismens verkliga natur var ondska och falskhet. Han blev således med tiden en av USAs främsta auktoriteter på kommunismens teori och praktik, och hans bok *J. Edgar Hoover on Communism* (New York 1969) – en sammanställning av några av hans tidigare skriverier och uttalanden i frågan – avslöjar djupgående insikter i den behandlade ideologin. Här följer några smakprov:

"I november 1917 tog bolsjevikerna kontrollen över Ryssland och grep för första gången makten i en stat. Denna kontroll har i dag vidgats till ett omfångsrikt kommunistiskt imperium. Attacken pågår alltjämt. Den internationella kommunismen kommer aldrig att upphöra att underblåsa 'nationella befrielsekrig' förrän hela världen, inklusive Förenta staterna, befinner sig under kommunismens röda fana. USAs kommunistparti begynte i september 1919 som en liten, desorganiserad grupp fanatiker. I dag är det en hängiven konspiratorisk organisation som opererar på moderna villkor som ett revolutionärt redskap. Amerika förblir den internationella kommunismens förstahandsmål, vilket det varit i över femtio år.

"Fascisterna och nazisterna var inte den enda faran för vår inre säkerhet. Till dessa krafter måste läggas de amerikanska kommunisterna med sin gudlösa, sanningslösa livsfilosofi. De är emot det Amerika som våra förfäder kämpade och dog för; de är emot Amerikas etablerade friheter. De poserar bakom ett dussin fronter: de har gripit sig an uppgiften att infiltrera praktiskt taget varje fält i livet.

"Kommunismens attraktiva drag uppvägs av det faktum att miljoner i avsmak har övergivit den kommunistiska rörelsen. Intet ord kan på ett korrekt sätt beskriva dessa människors känslor. Om det funnes ett sådant ord, så vore det antagligen *desillusion*. Att desillusion är ett gemensamt kännetecken för tidigare kommunister borde inte vara överraskande. När kommunismen studeras objektivt utifrån en filosofisk, ekonomisk, politisk eller varje annan synvinkel, så befinns kommunismens teori och praktiker vara grundläggande falska, opraktiska och irrelevanta. Med andra ord visar sig kommunismen i själva verket vara en illusion.

"Kommunismen är mer än en ekonomisk, politisk, social eller filosofisk doktrin. Den är ett sätt att leva; en falsk, materialistisk 'religion'. Den skulle fråntaga människan hennes tro på Gud, hennes frihetliga arv, hennes förtröstan på kärlek, rättvisa och nåd. Under kommunismen skulle alla bli, som så många redan blivit, slavar i det tjugonde århundradet."

Avverkade åtta presidenter

Att en man med denna inställning till kommunismen blev högsta polischef i USA och därmed ansvarig för den inre säkerheten i världens viktigaste demokrati måste utan tvivel betecknas som en försynens skickelse. Ty redan vid sitt bildande 1919, två år efter bolsjevikkuppen i Ryssland, blev det amerikanska kommunistpartiet ett redskap för revolutionär omvandling i kommunistisk riktning.

Att detta omdöme på intet sätt är någon överdrift visar de spionaffärer som rullades upp i USA i samband med och strax efter det andra världskrigets slut och där FBI spelade en avgörande roll. I samma riktning pekar de tidigare hemligstämplade KGB-dokument som nu börjat publiceras som ett resultat av ett samarbete mellan ryska myndigheter och det amerikanska Yale-universitetet. Dokumenten visar bland annat att journalisten och revolutionsvännen John Reed, en av det amerikanska kommunistpartiets grundare, fick en miljon dollar av Moskva att användas i revolutionärt syfte.

Det kan mycket väl vara så att J. Edgar Hoover – i samarbete med andra klarsynta amerikaner – räddade USA och därmed hela den fria världen undan kommunismens klor. I så fall kan man nog kosta på sig att förlåta Hoover för hans stundom väl skrupelfria metoder som FBI-chef med nära nog diktatorisk makt.

Under Hoovers chefskap passerade åtta presidenter och sexton justitieministrar revy. Presidenterna var i turordning Calvin Coolidge, Herbert C. Hoover, Franklin D. Roosevelt, Harry S Truman, Dwight D. Eisenhower, John F. Kennedy, Lyndon B. Johnson och Richard M. Nixon.

J. Edgar Hoover hade en fenomenal förmåga att marknadsföra FBI och dess hårdkokta agenter – de så kallade G-männen – som hängivna uppgiften att skapa lag och ordning i det amerikanska samhället. Han såg även till att den federala polisen fick ymnig och mestadels välförtjänt positiv publicitet. Under Hoovers tid insamlades arkivmaterial motsvarande ytan av ett dussintal fotbollsplaner om så många amerikanska medborgare som möjligt. Till slut visste Hoover så mycket om så många att han blivit oavsättlig; ingen, utom möjligen Bobby Kennedy, vågade kritisera honom...

Privat var Hoover en stillsam ungkarl som levde för sin yrkesroll och som ägnade fritiden – i den mån han hade någon – åt hund och kanariefågel samt samlade snusdosor. Han tolererade heller inga utsvävningar från sina medarbetares sida. Det berättas att när en FBI-man i två nätter delade sovrum med sin fästmö blev han avskedad för "omoraliskt leverne".

Dagens FBI

Ingen chef för den statliga polisen i Förenta staterna har tillnärmelsevis haft motsvarande makt eller personliga utstrålning som John Edgar Hoover hade. Vad beträffar tvivelaktiga metoder talas dock om den nuvarande FBI-chefen, Louis Freeh, som en man som väl kan mäta sig med sin legendariske företrädare. Skandalerna har duggat tätt under senare år.

De mest uppmärksammade av dessa har varit dels agerandet i Waco, Texas där ett åttiotal personer inklusive kvinnor och barn dog i lågorna i samband med ett misslyckat försök att gripa sektledaren David Koresh; dels gripandet av extremisten Randy Weaver i Ruby Ridge, Idaho, under vilket prickskyttar från FBI i onödan dödade flera av Weavers familjemedlemmar inklusive hustrun. FBI har i samarbete med Clintonadministrationen gjort aktningsvärda försök att på känt maner mörkläggа dessa och andra skandaler, och många amerikaner fruktar att den federala polisen under Louis Freehs ohämmade maktutövning skall komma att utvecklas till en stat i staten med såväl vilja som förmåga att tysta regeringskritiska medborgare.

Somliga riktade kritik av samma typ mot J. Edgar Hoover. Den stora skillnaden är dock att medan Hoover på sitt sätt var en hjälte i den amerikanska kampen mot de totalitära ideologier som förhärjat världen under det tjugonde århundradet, så tycks Freeh sakna motsvarande försonande drag.

Vår man i Mellanöstern presenterar sig:

Om en luch med Thatcher och annat

Av Bertil O. Wedin

Contras Mellanöstern-korrespondent bor med familj på en bergssluttning ovanför den nordcypriotiska kuststaden Kyrenia, ett slags östra Medelhavets Vaxholm, med en pittoresk segelbåtshamn och en kolossal marin fästning, som fick sin nuvarande form på 1500-talet då artillerikonsten var senaste militära mode varför hörntornen gjordes runda med avsikt att få kanonkulor att glida åt sidan.

Arkitekterna tjänade Cyperns venetianska härskare. År 1570 anföll båtburna turkiska styrkor från det Ottomanska riket. Kyrenias fästning skadades inte nämnvärt, men de turkiska kanonerna sköt längre än de venetianska, och året därpå var hela ön tagen. Den styrdes därefter från Istanbul under litet mer än 300 år, till 1878, då det expanderande brittiska imperiet hyrde Cypern av turkarna för att senare annektera och kolonisera det.

Från vår lantliga äga har vi utsikt över staden och havet, och när luften är klar ser vi bergen längs Turkiets sydkust. Några hundra meter i den andra riktningen reser sig ett högt berg på vars topp ligger korsriddarborgen St Hilarion, där Rikard Lejonhjärta residerade vid slutet av 1100-talet och varifrån han med ljussignaler kunde kommunicera med två ytterligare skyhögt belägna borgar i ostlig riktning, Buffavento och Kantara.

Från Kantara ser man under disfria dagar ändå till Syrien och överblickar en stor del av nordöstra Medelhavets vattenyta. Borgen har alltså varit en betydelsefull utsiktspost. Idag är det inte många som tar sig upp till toppen. De nutidsmänniskor som klarar bestigningen brukar ropa av förtjusning över den storslagna utsikten och känslan av att vara nära både Guds himmel och det historiska skeendet.

Bertil O. Wedin, stationerad på norra Cypern, är Contras man i Mellanöstern.

En solig januaridag år 1973, när jag vandrade i dessa vackra nordcypriotiska områden, råkade jag möta en brittisk journalist, som var London-tidningen *Observers* Mellanöstern-korrespondent och som bodde med sin fru i en liten stuga bland citruträd, som då bar frukt. Det var en idealisk boplats för det uppdrag han hade, förklarade han. På tio minuter kunde han med bil längs en smal skogsväg nå havet där han hade sin stora segelbåt och med den fara vidare på ett civiliserat sätt till Egypten, Israel, Syrien och Turkiet. Han behövde alltså inte vänta på flygplatser, när han reste till länder med kust. Brådskande nyhetsreporter sände han med telex från händelsernas centra till London eller ringde in till tidningen, medan han föredrog att skriva utförligare bakgrundsartiklar i stugan på Cypern där den tidlösa tystnaden gav värdefull distans till det aktuella skeendet och där det historiska perspektivet kunde begrundas.

Juntans statskupp

Storbritannien har behållit baser på Cypern, men i övrigt upphörde kolonialstyret år 1960 då Republiken Cypern bildades med en ganska krånglig författning enligt vilken presidenten skulle tillhöra det grekcypriotiska flertalet (cirka 80 procent) och vicepresidenten det turkcypriotiska folket (cirka 20 procent). Fåtalet skulle garanteras självstyre på regional och lokal nivå samt möjligheten att få leva enligt egen fason. Konstruktionen skulle försvaras av tre "garantimakter", Storbritannien, Grekland och Turkiet, enskilt eller i samråd.

Republiken Cypern kollapsade redan i december 1963, och blodiga strider inleddes mellan det grekcypriotiska nationalgardet och turkcyprioternas milis. Brittiska styrkor ryckte in som ordningsmakt, men snart förvandlades den interventionen till en stor militär FN-operation med bland annat en svensk bataljon, och eftersom jag fick en tjänst inom denna, kom jag att bli bekant med Cypern.

Turkcyprioterna barrikaderade sig med delvis hemgjorda vapen i spridda enklaver här och var på ön och kom så att bo fattigt och isolerat på små ytor som tillsammans utgjorde bara fyra procent av landet. Ett svårlöst "Cypern-problem" hade uppstått, bland annat för att de grekcypriotiska patrioterna inte ville att ön inte skulle bli självständig utan att den fastmer skulle tillhöra Grekland. Målet var *enosis* – förening med det hellenska moderlandet.

År 1974 gjorde överstejuntan i Aten ett försök att nå det målet med en statskupp på Cypern. Den grekcypriotiske presidenten Makarios störtades och ersattes med en juntavänlig man, Nicos Sampson. Det blev strider mellan greker och greker. Eftersom kuppmakarna stödde dem som ivrade inte bara för *enosis* utan även för att turkcyprioterna skulle "drivas ut i havet", beordrade Turkiets socialdemokratiske premiärminister Bülent Ecevit en omfattande militär intervention.

Liksom hade skett 404 år tidigare landsattes turkiska styrkor på Cypern, men med större snabbhet och delvis från luften. De tog dock inte hela ön denna gång, men i den turkiska huvudstaden Ankara begärdes en delning av ön, så att turkcyprioterna kunde få ett eget, skyddat område. De fick den norra delen, något mer än en tredjedel av landet. Många tusentals cyprioter måste flytta. Ägor utväxlades.

En kall decemberkväll år 1972, alltså långt före statskuppen, interventionen och delningen, träffade jag i en bergsby någon mil från Kyrenia en ung engelsk dam, som såg häpen ut när jag friade med orden "Jag skulle vilja att ni blev mor till de barn jag ännu inte har". "Ni måste vara galen," svarade hon först, men ett par kvällar senare, när vi åt middag i Kyrenias Harbour Club, accepterade hon att bli min fru.

Vänsteroffensiven

Det var krig i Sverige på den tiden, huvudsakligen mellan sovjetiska intressen och

ett litet antal frihetssinnade svenskar, men mest märkbar i landet var den politiska vänsteroffensiv, som blev extrem av flera skäl. Ett var att den bars upp av importerade åsiktsmoden och att Sverige hörde till den periferi där idéer lätt urartar. Ett annat skäl var att den naturliga opponenten i den svenska demokratiska ordningen, "det borgerliga lägret", inte opponerade. "Vi måste vara försiktiga", var de borgerligas budord. De ojade sig över att det var "lågt i tak", men det enda debattak, som var lågt, var det som de själva dragit ner.

När jag på 1960-talet hade en tjänst på Arméstaben fann jag i *Svenska Dagbladet* en försvarsrelaterad betraktelse, felaktigt presenterad som ett citat av mig. Jag ringde tidningen för att påpeka vad jag trodde var ett misstag. Men det var inget misstag, det var en avsiktlig förfalskning. *SvD*-medarbetaren förklarade att tidningsledningen hade varit angelägen om att få ut de publicerade åsikterna, men inte vågat stå för dem och därför hade lagt dem i min mun i ängsligt hopp om att jag inte skulle invända mot fabriceringen.

Med tiden fick jag en egen nyhetsbyrå, *Näringslivets Information*, som utgav en daglig bulletin, men varifrån jag även distribuerade artiklar med betraktelser och förbisedda nyheter. Flera av dessa infördes i *SvD* som Sagittarius-kåserier. Andra blev ledare i provinspressen, men den enda dagstidning som enligt min mening bevakade skeendet i Sverige korrekt och oförskräckt var *Morgenbladet* i Oslo, och jag accepterade med glädje, när dess chefredaktör bad mig att bli dess Stockholmskorrespondent.

Jag blev en aktiv journalist, men något på avstånd från Sverige, fastän jag var verksam i Stockholm. Men denna distans kom jag att se på det egna landet ungefär som London-tidningen *Observers* Nordenkorrespondent Roland Huntford betraktade det, och när den unga damen på Cypern hade räckt mig sin hand och förklarat sig villig att bo med mig i Sverige, bad jag henne att läsa hans då nyutkomna "The New Totalitarians", i vilken svenskar sades ha frivilligt underkastat sig en åsiktskonformism som de avskydde. Hon läste boken i England, innan sitt första besök i Sverige och anmärkte att den inte kunde vara sann, samt att Huntford och jag måste vara galna.

Tre år senare, 1976, lyckades sovjetiska intressen att med otillbörliga metoder via ägandet överta nyhetsbyrån, som jag på en

Kyrenias segelbåtshamn. Berget med St. Hilarion i bakgrunden.

banks uppdrag hade startat nio år tidigare. Alla berörda borgerliga svenskar, inklusive eliten inom försvaret av det enskilda näringslivets intressen, ivrade för att ingen motåtgärd skulle vidtas, eftersom "vi måste vara försiktiga".

Lunch med Thatcher

Min fru och jag flyttade till England, där under en långlunch på den kentiska landsbygden den dåvarande oppositionsledaren Mrs Thatcher frågade mig om Roland Huntfords bok var en riktig beskrivning. "Nej", svarade min fru i mitt ställe, fastän hon vanligen är tillbakadragen, och tillade: "Huntfords bok är ett understatement".

På den internationella pressklubben i London berättade svenska nyhetskorrespondenter om de "två världarna", den reella, som de såg, och den fiktiva, som hemmaredaktionerna begärde att de skulle rapportera om för att passa debattklimatet med det låga taket. En svensk tidningsredaktör bad mig om artiklar och en industriorganisation bad att få förlägga en av mina uppsatser i bokform, men båda begärde att mina arbeten skulle göras beskedliga "för att passa svenska förhållanden", och jag var därför inte intresserad.

Kontakterna med Sverige minskade och jag blev medarbetare i brittiska tidskrifter, utrikeschef för en brittisk nyhetsbyrå och knuten till brittiska institutioner som konfliktanalytiker, men Kyrenia-området på norra Cypern förblev vårt andra hem och år 1985, tretton år efter det första mötet där, flyttade vi tillbaka med tre barn och snart föddes det fjärde i Kyrenia, en svensk pojke som ännu inte har besökt Sverige.

Norra Cypern ligger fördelaktigt bakåt i tiden. Kriminaliteten har hittills varit ringa, och ännu har vi inte sett något spår av fyllon, bråkmakare eller skinheads. Alla man träffar är artiga, hjälpsamma och anständiga. Ungdomar tilltalar vuxna personer med vördnad och respekt. Man bugar vid möte, och man konverserar. Kreditkort används inte. Brödet kommer varmt och färskt från bagaren. Fåraherden hälsar med ett soligt leende när han drar förbi huset med sin flock.

Här och var i den lantliga idyllen bor excentriska britter med stora kunskaper om områdets flora, fauna, mineraler, fornminnen, historia och nutida skeende, och till Kyrenia kommer ständigt folk från olika delar av världen för att få uppgifter om Cypernfrågan, försvarssamarbetet mellan Turkiet och Israel, den strategiska alliansen mellan Tyskland, Grekland och Syrien, de muslimska rörelsernas framgångar och stämningarna i arabvärlden.

På södra Cypern finns ambassaderna med sina yrkesdiplomater och de stora nyhetstjänsternas korrespondenter. Här på norra Cypern finner man mer självständiga "före detta diplomater", före detta generaler och amiraler, många författare och flera journalister som söker förbisedda uppgifter och aspekter. Några av dessa skribenter tar sig till Beirut och andra platser med egna båtar.

I mitt enkla hem, beskrivet med ogillande i tidningen *Arbetet* som en "kostsam

privatvilla" finns en skola för barnen, ett stort bibliotek, en produktionsstudio för mina engelskspråkiga radioprogram och två skrivstugor, en solig för vintern och en skuggig för sommaren. Med dessa resurser har jag länge framställt artiklar på engelska, men nu skall jag försöka skriva på modersmålet också, med hjälp av en Facit-maskin, som var modern på Erlanders tid.

En hemmasvensk anmärkte nyligen att jag "talar svenska som de gjorde i filmer förr i tiden". Precis tjugo år har gått sedan jag senast flyttade från fosterjorden, och jag får kanske svårt att anpassa mina bulletiner för *Contra* till nutida svenska förhållanden, men jag hoppas ändå att här på avstånd kunna förse tidskriftens eminenta läsare med material av intresse.

Intressanta är kanske uppgifter som tyder på att somliga uppmärksammade konflikter hålls vid liv av de personer som anställts för att lösa dem, för om en lösning skulle nås gick de miste om goda löner och stora förmåner. En lösning på Cypernkonflikten skulle medföra omfattande friställningar av välbetalt folk, som äter och reser på avlägsna skattebetalares bekostnad, samt indragningar av limousiner och diplomatpass. Intressanta jämförelser kan kanske göras med en del svenska förhållanden.

Varför censurerade Schori?

Bland cyprioter i mitt grannskap, som anser att jag är mörkare än skandinaver i allmänhet, är jag känd som "Karabash", vilket är turkiska och betyder svartskalle.

Ibland kommer svenska ljushuvuden på besök och undrar varför den guldlockige Pierre Schori som kabinettssekreterare censurerade somlig information om statsministermordet, inklusive de uppgifter som jag fick fram härifrån.

Contras Mellanösternkorrespondent i arbete, vederbörligen övervakad av säkerhetsavdelningen till vänster på bilden.

Förklaringar kommer att publiceras i *Contra*, och jag hoppas att tidskriftens kontorsväggar har runda hörntorn, så att mörkläggarnas kanonkulor glider åt sidan.

(Expo, fortsättning från sidan 4)

som ombudsman i Högerns Ungdomsförbund (nuvarande MUF)! Högerpartiet och dess ungdomsförbund är den enda politiska organisation Bertil Wedin någonsin tillhört. Uppgiften om hans påstådda föredrag hos NRP spreds till media i slutet av 1980-talet, tjugofem år efter mötet, av en känd KGB-agent i Stockholm. Expo har inte brytt sig om att kontrollera varför Wedin var på det aktuella mötet, utan insinuerar att han skulle hysa sympatier för en organisation som han alltid tagit bestämt avstånd från.

I två utgåvor av Expo (nr 1 och 2 1995) har det påstått att Contras tidigare ombud i Uppsala (Herman Schultze) står bakom den katolska tidskriften Adoremus in Aeternum. Adoremus beskylls vidare för att företräda en "gammalkatolsk antisemitism". Schultze, som är stolt över att själv kalla sig gammelkatolik, har medverkat i tidskriften Adoremus. Han hade knappast anledning att tro att ett litet stencilerat blad med utpräglat teologiskt innehåll skulle publicera antisemitiskt material. När han upptäckte att redaktören skrev om judarna som Vår Herres mördare protesterade han först privat och förklarade att sådana uttalanden var oacceptabla. När det inte hjälpte avsa han sig medarbetarskapet i tidskriften. Schultzes principfasta agerande är därmed det rakt motsatta mot det som insinueras i Expo.

Ett tredje exempel på Expos löst grundade attacker mot Contra återfinns i nr 2 1995. Där heter det att det är tvivelaktigt att använda termen "den moraliska eliten". Contra har "tagit upp uttrycket" och är därmed lika suspekt som den gamle kommunisten Anders Carlberg, som också påstås ha gjort det. Contra har kunnat konstatera att uttrycket "den moraliska eliten" förekommit en gång i Contra sedan 1989 (det äldsta nummer som finns registrerat i elektronisk form är nr 1 1989). "Den moraliska eliten" omnämns i en *insändare* i Contra nr 4 1995. Alltså inte i något material som producerats av redaktionen. Insändarförfattaren använde för övrigt inte uttrycket på eget bevåg, utan det användes enbart som en del i ett referat av en annan insändare, ur Dagens Nyheter. Är det antisemitiskt (det är Expo som använder det ordet i sammanhanget) att publicera en insändare som citerar Dagens Nyheter? Att använda ordet antisemitism på ett så fullständigt oansvarigt sätt är att gå antisemitismens ärenden. Ordet förlorar allt innehåll om det används så ansvarslöst som Expo gör.

Det är anmärkningsvärt att tidskriften Expo gång på gång sammanblandar en demokratisk, liberal och konservativ, antifascistisk och antikommunistisk tidskrift som Contra med just de åsiktsriktningar som Contra bekämpar. Vi känner igen stilen från KGB-finansierade desinformationsagenter som tidigare lyckats få de mest hårresande och lögnaktiga påståendena om Contra publicerade. De är inte mer sanna för att de publicerats. Contras principfasta antikollektivistiska hållning gäller bägge de två allvarliga formerna av kollektivism, socialism och rasism. Det kan envar som läser Contra konstatera. Än grövre blir det när Expo använder ord som "antisemitism". I 125 av Contras hittills 128 utgivna nummer har det funnits minst ett judiskt inslag i redaktionsrutan.

Expo går rasisternas ärenden

Rasism är ett växaznde problem i samhället. Den måste bemötas seriöst. Med Expos vidlyftiga beskyllningar om rasism riskerar vi att också den verkliga rasismen tas med en klackspark. Expo går med andra ord rasisternas ärenden.

Det går att läsa mer på Contras hemsida på Internet, http://www.algonet.se/~contra

Ny, sensationell biografi avslöjar:

Stalin planerade det tredje världskriget

Planerade den sovjetiske diktatorn Josef Stalin i själva verket ett tredje världskrig mot västvärlden? Det hävdar författaren Edvard Radzinsky i en ny Stalinbiografi. Stalin planerade inte bara att krossa väst utan också att deportera hela den judiska befolkningen i Sovjetunionen till Sibirien eller Kazakhstan.

En ny Stalin-biografi presenterar sensationella uppgifter från Rysslands hemliga arkiv. Edvard Radzinsky hävdar i *Stalin* (Hodder & Stoughton, 1996, 594 sidor) att diktatorn planerade en konfrontation med väst för att uppnå "den stora drömmen", att krossa kapitalismen.

Sabotörer och femtekolonnare

Det fanns ryska trupper i Östtyskland och i Östeuropa. Stalins arméer var de mest stridsdugliga. I början av 1950-talet hade Stalin beordrat byggandet av en ring av raketramper runt Moskva. Snart var det dags att provspränga en vätebomb och diktatorn visste att USA inte hade kommit lika långt. En tredjedel av världens befolkning lydde under regimen i Kreml.

Fredsrörelsens sympatisörer i väst såg Stalin som tänkbara sabotörer och femtekolonnare vid krig. Vid ett möte med presidiet i centralkommittén i februari 1953 sade han:

"Vi är inte rädda för någon. Om de imperialistiska herrarna vill starta ett krig finns det inte ett lämpligare tillfälle för oss än nu."

Mot slutet av sitt liv planerade Stalin också att deportera hela den judiska befolkningen till Sibirien eller Kazakhstan.

Radzinsky är också övertygad om att Stalin planerade ett anfall mot Nazityskland. Men Hitler förekom honom...

Möttes Hitler och Stalin?

En intressant detalj som berörs i boken är frågan om Stalin och Hitler någonsin möttes. Med utgångspunkt från ett brev från J. Edgar Hoover, FBI-chefen, till amerikanska UD om att de två diktatorerna möttes i hemlighet den 17 oktober 1939 i en järnvägsvagn på stationen i Lviv i Västukraina har författaren undersökt sanningshalten.

Men Radzinsky blir besviken. Besöksjournalerna från Kreml visar att Stalin hade besök där hela dagen. Men författaren bläddrar fram några dagar och konstaterar att Stalin var borta från Kreml den 18 oktober och inte återkom den 19 oktober förrän ca 20.30. Sovjetledaren vara bara borta från kontoret om han var sjuk eller på resa. Så fort Stalin återkom den 19 på kvällen stängde han in sig med utrikesminister Molotov för ett möte mellan fyra ögon.

Den senaste Stalin-biografin är betydelsefull som en påminnelse i en tid då det börjar finnas risk för att terrorns organisatör och den ansvarige för 28 miljoner döda i Sovjetunionen kan komma att rehabiliteras.

Bertil Häggman

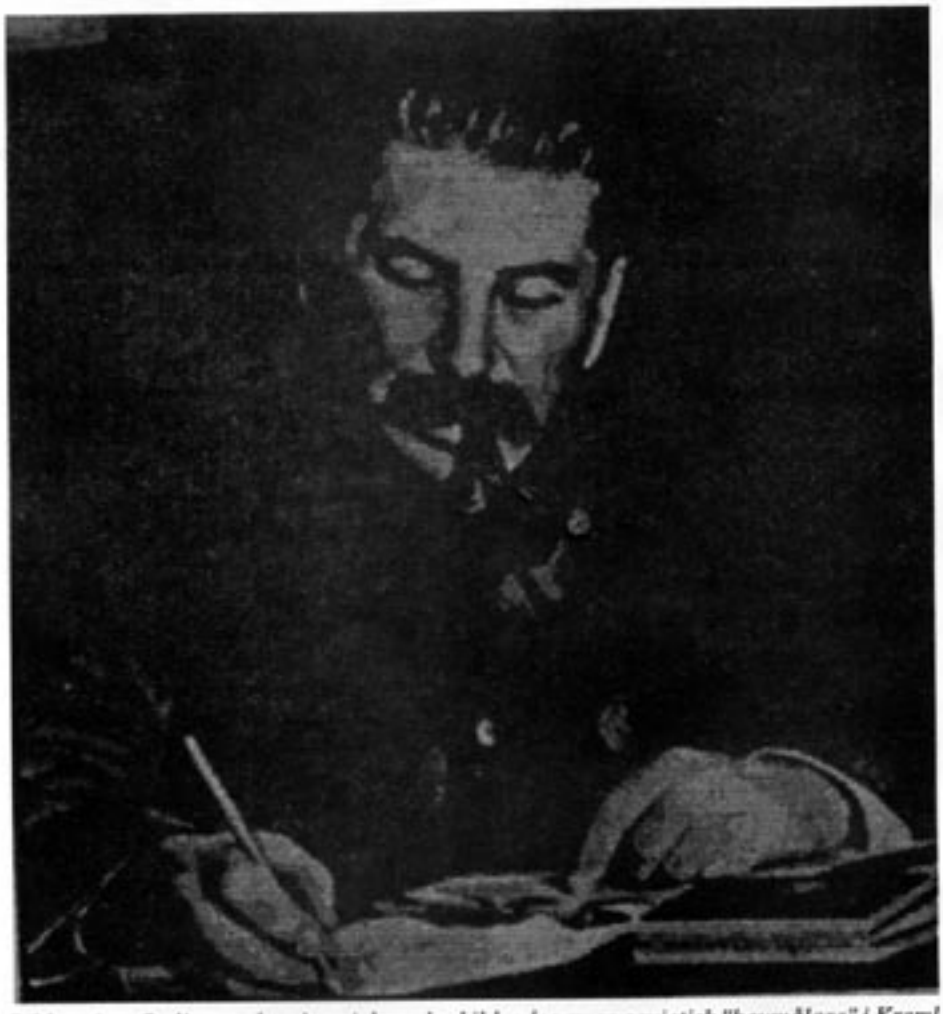

Bilden visar Stalin som han insmickrande skildrades av en sovjetisk "hovmålare" i Kreml under maktens dagar. Stalin, eller Josif Vissarionovitj Dzjugasjvili som han egentligen hette, tycks nu vara på väg att återupprättas på allvar på sina håll i Ryssland och framförallt i hemlandet Georgien. Att han planerade ett tredje världskrig mot det förhatliga väst gör honom troligen ännu mer uppskattad...

BREV TILL CONTRA

Contra om Ultima Thule

Varje gång *Contra* angrips i media går redaktionen till motattack i indignerade artiklar. Under samlingsrubriken "Lögnarna mitt ibland oss" ska Contras namn rentvås. Varje antydan om att Contra ideologiskt skulle stå nära rasistiska eller nationalsocialistiska grupperingar bemöts med bestämda nekanden.

Frågan är dock om det i fortsättningen tjänar något till att försöka värna om Contras rykte. Genom artikeln om Ultima Thule i nummer 5/95 har redaktionen gett Contras belackare bränsle för mycket lång tid framåt. Fortsättningsvis kan varje "klarläggande" från Contras redaktion enkelt avfärdas med denna artikel som exempel.

Av artikelns ingress framgår visserligen att det handlade om ett *principiellt* ställningstagande. Contra vill försvara yttrandefriheten, även när det rör sig om ett budskap som inte är "politiskt korrekt". Men ingressen får – trots att artikelförfattaren lyckats hitta ett passade citat av Voltaire – karaktären av brasklapp. I stället blir huvudintrycket att det handlar om en hyllning till gruppen, ett idolporträtt. Den i nummer 2/1996 införda recensionen av Ultima Thules senaste platta befäster detta intryck.

Frågan är varför Contra ger sig på ett dyligt "kamikaze-projekt". Det väsentliga här är egentligen inte huruvida Ultima Thules texter har nationalsocialistiskt/rasistiskt innehåll eller inte. Det viktiga är att alltför många tror sig veta att det förhåller sig på det viset. Att då ägna gruppen fyra helsidor och, till råga på allt, avbilda medlemmarna på omslaget är inte modigt – det är dumt! Ett kortare debattinlägg i ämnet från någon utomstående person skulle möjligen ha kunnat passera, men det framgår tydligt av artikeln ("Contra tog kontakt...") att den sanktionerats av redaktionen.

Även om Ultima Thule kanske inte hör till de mest extrema grupperna, är gruppens medlemmar långtifrån så oskyldiga som artikelförfattaren försöker göra dem till. När Ultima Thule bildades hyllades gruppen av tidningen *Streetfighter*, nazisttidningen som senare bytte namn till *Storm*. 1993 berättade gruppen i *Aftonbladet* under rubriken "Vi ljög" om att de haft kontakt med BSS. BSS bekostade deras första singel. Det har också framkommit att medlemmarna varit med i Sverigepartiet, Framstegspartiet och Sverigedemokraterna!

Allt detta beskrivs visserligen i Contra-artikeln, men bara i förbigående, som en "fläck". Uppenbarligen tycker författaren att det inte är så mycket att bry sig om. Den som läst Contras artiklar om kommunister och exkommunister känner till ett annat sätt att resonera: en gång kommunist, alltid kommunist! Har en person *någon gång*, om det så var i tonåren för tjugofem år sedan, varit med i en vänsterorganisation är han för alltid fördömd. (Absolution gives möjligtvis den som senare blir Contra-skribent!) Uppenbarligen finns det villfarelser som är lättare att förlåta...

Att "de riktiga" nazisterna tar avstånd från Ultima Thule tar Contra välvilligt som intäkt för att Ultima Thule inte är (och aldrig varit) "riktiga nazister". Som om inte en avbön i *Aftonbladet* – uppriktig eller inte – skulle räcka för att få vilken typ av organisation som helst att ta avstånd från "avfällingarna".

Välvilligt tolkar Contra också gruppens texter. Att rader som "Ni tär på vår jord, ni tär på skalders ord, ni tär på vår kropp Svea Rikes härd" inte riktar sig mot invandrarna utan mot politikerna, tror sig Contra veta med säkerhet. Fan tro't! Frågan är om Ultima Thules publik uppfattar den distinktionen...

Anders Fjällström

Svar: Contra har aldrig varit mycket för att följa vad som är "politiskt korrekt". Vi ställer upp på just Voltaires ord "Jag hatar dina åsikter men är beredd att gå i döden för din rätt att sprida dem". Med det klimat som råder i Sverige är det tyvärr nödvändigt att understryka just detta om man tar upp ett känsligt ämne.

Kampanjen mot Ultima Thule har inslag som inte hör hemma i ett demokratiskt samhälle. Det var de inslagen Alex Eriksson tog upp i artikeln om Ultima Thule. Tänk tanken att skivhandeln hade vägrat sälja plattor och tidningarna hade strukit vissa plattor i bästsäljarlistorna om plattorna varit gjorda av till exempel Jerrry Williams. Hade så varit fallet hade Contra naturligtvis publicerat en artikel liknande den om Ultima Thule, men med Jerry Williams som "förtryckt hjälte". Även om Jerry Williams har stött (och kanske fortfarande stödjer) en blodsbesudlad ideologi – kommunismen – så tycker Contra att han ska få sälja sina plattor till dem som har samma skamliga åsikter som han själv – eller till dem som struntar i vilka åsikter han har.

När insändarskribenten skriver att "det väsentliga här är egentligen inte huruvida Ultima Thules texter har nationalsocialistiskt/rasistiskt innehåll eller inte. Det viktiga är att alltför många tror sig veta att det förhåller sig på det viset," så visar han att inlägget kommer från en person som saknar ryggrad och självrespekt. Om fler intar den attityden, att inte våga ställa upp för det som är rätt eller riktigt, för att det inte är populärt just nu, kan vi snart alla marschera in i fånglägren. Frågan är bara vilka som blir våra fångvaktare. De bruna eller de röda?

Redaktionen

Den europeiska sjukan

Den europeiska sjukan har slagit till – nej, den har inget med galna kosjukan att skaffa. Inte ens med galna gubbsjukan i Sverige. Den grasserar svårt i hela vårt Europa, mest svårartat i Sverige. Där har de djupt engagerade sett till, att det mesta har gått snett. Det har lett till att vi har underskott på företag och överskott på arbetslösa och inte alls det man har i exempelvis framåtgående Sydkorea, som har massor med duktiga topptekniker.

Här har man underbetalda topptekniker och överbetalda lågutbildade. För svenskar är det en förlustaffär att utbilda sig.

I USA har man fått ner arbetslösheten. USA är därför det stora föredömet. Där har man i motsats till i vårt land visat uppgång, samtidigt som Sverige drabbats av det motsatta. Från 1970 har i Sverige anställda i tjänsteproduktionen legat nästan stilla. De har ökat med futtiga tolv procent. I Amerika har antalet anställda i privat tjänsteproduktion ökat med – man får säga svindlande – 90 procent under samma tid.

Ingemar Ståhl och Kurt Wickman har gjort en analys och skrivit en marknadsekonomisk rapport med titeln "En miljon utan jobb". De kallar även boken "Suedo Sclerois III".

För länge sedan bildade man en moderat förening i Göteborg. Det skedde sedan de röda skapat sina föreningar. Man noterade den gången, att när de onda gaddar sig samman måste även de goda bilda sammanslutningar.

Tydligen har de träffat mitt i prick med just detta: de onda har det blivit ont värre för i Sverige med maktgalna sammanslutningar som ser till att det blir enbart eländes elände. Gör man inget blir det enbart elände, främst här i landet men även i andra delar av det som räknats som gamla världens centrum - i Europa. Sker inget flyttar den stora mittpunkten i världen från oss till Ostasien. Vi måste nu försöka hänga med.

Hur ska man då göra?

De båda författarna anför, att boten finns i att man förändrar arbetsrätten, förbjuder fackligt monopol, sänker marginalskatter, försämrar reglerna vid arbetslöshet och ökar lönespridningen. Boken om 103 sidor är mycket intressant. Läs den!

Evald Olsson

Den eviga "judefrågan"

I sin roman Selambs från mellankrigstiden avslöjar Sigfrid Siewertz sitt judeförakt med orden: "Ty vad som än händer i världen, slutresultatet är ändå att judarna blir rikare".

Vi som genomskådar FNs smutsiga spel kring den "eviga judefrågan" kan travestera ordalydelsen till: "Ty vad som än händer... slutresultatet är ändå att judarna förblir de skyldiga".

Massakrer på civila i f d Jugoslavien klassas av FN som krigsförbrytelser. Utövarna ställs inför internationell tribunal. Samma FN har ingenting emot att Hizbollah & co massakrerar judiska människor, som anses stå ivägen för ytterligare en islamisk stat.

FN i Libanon har nästan alltid vänskapligt blundat för terroristernas aktiviteter, oftast i anslutning till FN-förläggningarna. Så även i Kana: Hizbollah lämnade hustrur och barn i FNs förvar för att tryggt – därifrån – "beskjuta de sionistiska ockupanterna",

Under utnötningskriget 1968–70 tillämpade Nasser samma taktik. Intill en betydelsefull vapensmedja, uppsatte han en skola. När skolbarn "planenligt" blev dödade upphöjdes ett liknande ramaskri. Nu, enligt tesen att anfall är bästa försvar, försöker FN med alla omöjliga finter – bevisa – att judarna bär skulden till Kanamassakern.

Regina Sztokman

Ge inte efter om Gyllene Paviljongen

Med stor upprördhet har jag noterat att den kinesiska ambassaden protesterar mot att Gyllene Paviljongen-templet ska uppföras vid Folkens museum-Etnografiska museet, som råkar ligga granne med ambassaden.

Jag har stor förståelse för att ett land som Kina, vars terrorvälde mot bland annat sitt eget folk och med en regeringsliknande nomenklatura bestående av en samling massmördare utan existensberättigande inte ytterligare vill bli påminda om sina illdåd mot det tibetanska folket genom att med våld stjäla landet och införliva det med Kina.

Ett tempel med stark anknytning till Tibet som granne, torde psykiskt störa såväl utsikten som samvetet, om dessa herrar har något.

Den gula faran är sannerligen ett känt begrepp på en regim vars syfte är att mörda sina grannar för att få mer livsrum, på samma sätt som Adolf Hitler påbörjade sin terrorregim med motiveringen att tyyskarna i grannländerna behandlades illa, varför han kom till deras undsättning genom annektering av dessa stsater.

Vari ligger skillnaden? Hur länge ska världen med böjda huvuden acceptera denna kriminella regim? Det är på tiden att vi säger ifrån i raka ordalag – tillägnat utrikesministern – att svenskarna struntar i vad Kinas ambassadör anser om sin kommande utsikt.

Förhoppningsvis kanske Gyllene Paviljongen-templet får ambassadören att tänka på alla fruktansvärda grymheter Kinas etablissemang gjort sig skyldigt till för att få ytterligare lebensraum.

Låt oss aldrig glömma de tibetaner med så kallade avvikande meningar, det vill säga de som vill rädda sitt högt stående land från den destruktiva grannen, som i detta fall representerar den sammanlagda ondska världen skådat.

Douglas Borg

Böter för icke-röstande

De som inte röstade i EU-valet borde fått 5.000 kronor i böter. Somliga säger att det inte blir någon frihet om folk får böter när de inte röstar. Den som inte vill kan dock rösta blankt. Staten skyfflar vid deklarationsdags ut pengar, till exempel grundavdrag. Den som får ett grundavdrag kan också bekväma sig att rösta.

Michael Schreiter

Falska profeter

I Göteborgs-Posten läser jag om Ung Vänsters ledare. Hon talar om det vackra mål hon vill uppnå och hur hon vill att alla ska bli glada. Och jag tänker på det hon säger såsom i en liknelse: En vandring genom en jättelik öken; en öken som ingen tidigare lyckats korsa. Den unga flickan som leder Ung Vänster är som en profet, hon vill leda sin flock genom öknen.

Ingen ideologi har prövats lika mycket, lika länge, men med så dåligt resultat. Ändå talar den nya profeten till den nya generationen. Hon säger till oss: "Kom, låt oss gå genom öknen! På andra sidan finns paradiset. På andra sidan finns ett samhälle där alla har det bra, där ingen hungrar eller fryser. Där finns jämlikhet och solidaritet!"

Vi lyssnar till henne och vi tänker på de andra profeter som sagt samma sak. Hundra gånger har folket lyssnat. Hundra gånger har många givit sig av. Vissa var starka, andra var svaga. Vissa förberedde sig i åratal och andra gav sig av spontant. Några hade kameler, andra gick till fots. Det var olika människor, olika metoder. De använde lika många olika vägar som det fanns olika grupper, men ingen av dem nådde paradiset. Alla gick under; de dog av törst i öknen och bara minnet finns kvar. De få som klarade sig vände tillbaka till hemmet.

Den nya profeten talar om glädje och en bättre värld, men hennes tal låter ihåligt för vi saknar svaren vi vill ha. Vi frågar henne: "Varför har alla andra som försökt gå igenom öknen och nå det socialistiska paradiset misslyckats? Varför klarade sig ingen fram? Vi frågar: "Hur ska vi göra den här gången? Vad ska vi ta med oss för att överleva? Vad ska vi göra för att lyckas där alla andra misslyckats?" Profeten ger inget svar. Folket nöjer sig inte "Vad finns därborta? Hur vet vi att det är bättre på andra sidan öknen? Hur ser vi när vi vandrat till målet?" Ej heller nu kan den unga profeten svara. Slutligen frågar folket: "Om det inte är vackert bortom öknen, om det inte är ett paradis, kan vi då gå tillbaka? Får vi gå hem, eller kommer du att stoppa oss?" Fortfarande kan inte flickan svara...

Kanske finns det någon därute som fortfarande tror på socialismen, kanske kommer en ny karavan att ge sig iväg. Jag vet inte, men en sak vet jag: så länge inte ens Ung Vänsters ordförande kan svara på folkets frågor är det nog bäst att tro på det man har och inte ge sig ut i öknen när de nya profeterna lockar... *Torbjörn Holmgren*

BOK-NYTT

Invandring - sammanbrott eller utveckling?

"Invandringen till västvärlden från tredje världen ökar explosionsartat. Det är fråga om folkvandringar som vi ännu bara sett början av."

Så inleds baksidestexten till boken *Invandring - sammanbrott eller utveckling?* av Ingrid Björkman, Jan Elfverson och Åke Wedin. När boken kom ut 1994 utgjorde den en milstolpe i debatten och är precis lika aktuell i dag.

Ännu en bra bit in på 90-talet var det tabu att kritisera den svenska invandrings- och flyktingpolitiken. De som vågade göra detta utsattes undantagslöst för en skur av fördömanden, något som icke minst drabbade Ny demokratis representanter i och utanför riksdagen. Det gällde naturligtvis också för författartrojkan Björkman, Elfverson och Wedin.

Ingrid Björkman satte med några uppmärksammade artiklar under "Brännpunkt" i *Svenska Dagbladet* fart på debatten i invandringsfrågan. Hon är docent i litteraturhistoria och har sedan början av 80-talet bedrivit utvecklingspolitisk forskning i Afrika med stöd av Styrelsen för u-landsforskning. Jan Elfverson är civilekonom, statsvetare och företagare, medan Åke Wedin är docent i historia och tidigare chef för Arbetarrörelsens arkiv.

Ungefär samtidigt började således Björkman med flera å ena sidan och Ny demokrati å andra sidan ifrågasätta den obegränsade invandringens förtjänster. Man ifrågasatte också politikers, etablerade debattörers och massmediers ensidiga beskrivning av verkligheten, som man menade ej överensstämde med de vanliga medborgarnas erfarenheter av den hårda verkligheten innefattande försämrad ekonomi, ökad arbetslöshet, minskade vårdresurser etc:

"Samtidigt fortsätter tiotusentals oförsörjda utlänningar att strömma in i landet, alltunder det att politikerna ömsom försäkrar att landet är rikt och har råd med denna försörjningsbörda, ömsom hävdar att invandringen är inkomstgenererande."

Författarna anklagar våra politiker för att inte ta folks oro på allvar – i stället har de sökt "moralisera bort den. Den stämplas som främlingsfientlighet, vilket inte bara är fel utan även kränkande."

Under den tid som gått sedan boken kom ut har debattklimatet faktiskt blivit ett annat. Leif Blomberg initierade under sin tid som ansvarig för svensk invandringspolitik, en hållning som vissa tyckte påminde om Ny demokratis. Och nyligen gav Pierre Schori av alla människor upphov till stora tidningsrubriker med sitt utspel om begränsning av asylrätten.

Är det kanske rentav så att man även på regeringshåll börjar inse det samband som finns mellan den växande rasismen och den infantila invandringspolitik som alltför länge tillåtits härska inom såväl socialistiska som borgerliga kretsar? Sverige är inte ensamt i västvärlden om att dra till sig flyktingar och invandrare, men vårt land är som Björkman m fl konstaterar "attraktivare än andra länder".

Den tidigare släpphänta svenska politiken har lett till att invandringsvolymen hela tiden ökat, vilket av den ohämmade invandringens påhejare ivrigt applåderats eftersom det ju förklaras leda till att vi, halleluja, får ett "mångkulturellt samhälle". Parallellt därmed har det från invandringsförespråkare hävdats att inom någon generation så har invandrarna ändå assimilerats och är lika goda svenskar som någon Svensson. Jan Elfverson skriver apropå denna märkligt kluvna syn:

"Felet som invandringsförespråkarna gör är att de ser det framtida Sverige som mångkulturellt. De har inte förstått vad etnicitet är och att det är ett mångetniskt samhälle vi får, där kulturskillnaderna bara är en del av skillnaderna mellan de olika grupperna."

Följden av ett mångetniskt samhälle, menar författarna, kan bli en mångfald konflikter på olika plan. Avskräckande exempel i det sammanhanget är de forna statsbildningarna Jugoslavien och Sovjetunionen, där en mängd olika folkslag, religioner, seder etc föstes ihop inom ramen för konstlade statsbildningar. Vissa kommuner i Sverige – man kommer att tänka på exempelvis Botkyrka eller Södertälje – är redan sådana statsbildningar i miniformat och därmed potentiella krutdurkar. Redan är de sociala och ekonomiska problemen här överhängande.

Författarna belyser invandringsproblematiken på ett överskådligt, seriöst och samtidigt lättfattligt sätt utifrån en rad olika synvinklar med hjälp av statistik och diagram. Boken är utan varje spår av tvivel ett måste för den som önskar få sig till livs en mångfassetterad och illusionsfri bild av svensk flykting- och invandringsproblematik.

Visst kan man som ovan nämnts notera tecken som tyder på att svenska regerings- och oppositionspolitiker dragit lärdom av gångna decenniers misstag. Samtidigt fortsätter emellertid stora delar av massmedieetablissemanget och den kulturella eliten att avfärda varje form av kritik på området som "rasism" och "nazism". Det visar att sanningen kan vara nog så svår att bära.

Tommy Hansson

Ingrid Björkman, Jan Elfverson, Åke Wedin: Invandring – sammanbrott eller utveckling? Samfundet för nationell och internationell utveckling. Box 1046, 751 40 Uppsala. ISBN 91-972334-o-4.

Våga hoppas

En journalist, Vittorio Messori, har intervjuat påven Johannes Paulus II, vilkas samtal har kommit ut i bokform med titeln *Våga hoppas*. Det skall med en gång sägas, att påven i denna skrift framstår som en djupsinnig teolog och tänkare.

Påven berör på ett ingående sätt trosfrågor och bibliska sanningar, och de svar och tankar, som han delger läsaren, överraskar med sin tyngd och med sitt djup.

Påven har också synpunkter på dagsaktuella frågor och på vår tids samhhälle. Han pekar exempelvis på det stora hot som moralrelativismen utgör mot det

västerländska samhället, och han konstaterar att "medierna har vant samhället vid att lyssna på det de önskar höra".

Påvens ställningstagande i abortfrågan är väl känt, och det är inte svårt att instämma med påven när han slår fast, att "man kan inte tala om rättigheten till val när det rör sig om ett klart moraliskt ont, när det helt enkelt rör sig om budordet: Du skall inte dräpa". Kommunismens fall kommer också på tal i boken Det är nog ingen överdrift att påstå, att påven bidrog till att detta avskyvärda diktatursystem föll sönder. Att så skedde har av påven betecknats som ett mirakel. Påven säger också att "kommunismen, som system betraktat, föll på sätt och vis av sig själv. Den föll som följd av sina egna brister och sitt eget maktmissbruk".

När påven i sin framställning kommer in på andra religioner, hävdar han beträffande muslimerna, att de tillber samma Gud som de kristna. Sanningen är emellertid den, att islams gud, Allah, som Koranen beskriver, och som förekom i den arabiska kulturen före Muhammeds tid, varken är eller kan vara Bibelns Gud, som är den ende levande Guden. I boken *Våga hoppas* klargör påven med all önskvärd tydlighet, att de katolska dogmerna fortfarande omfattas av kyrkan. I själva verket står katolska kyrkan kvar på samma ståndpunkt, som kyrkan intog, när Luther framträdde och förkunnade, att frälsningen sker *sola fide* (genom tron allena).

Katolska kyrkan gör fortfarande anspråk på att vara den enda sanna kyrkan. Mariadyrkan intar en framträdande plats i katolskt kyrkoliv, och den har fått förnyad betoning under Johannes Paulus IIs pontifikat. Skärselden är en annan dogm, som omhuldas av påven.

Som slutomdöme om boken *Våga hoppas* kan anföras, att den på ett djuplodande sätt åskådliggör bibliska sanningar och att den gör välbehagligt klara ställningstaganden i viktiga samhällsfrågor. *Våga hoppas* är i ovan nämnda avseenden en bok med ett budskap till vår tid och dess människor.

David Stavenheim

Johannes Paulus II: Våga hoppas. Redaktion: Vittorio Messori. Fischer & Co, ISBN 91-7054-753-X.

The Pol Pot Regime

Snart har det gått 20 år sedan *Contra* publicerade den första boken om Pol Pots och de röda khmerernas folkmord i Kambodja på svenska. Mot bakgrund av den uppblossande debatten om P. O. Enquists berömmande ord om folkmordet kan det vara på sin plats att påminna om den kommunistiska terrorn i det lilla sydöstasiatiska landet. I juni 1996 kom dessutom meddelandet att Pol Pot avlidit i malaria. Kambodjas slaktare kan i så fall inte längre ställas inför rätta.

Ben Kiernans bok om Kambodja bygger bland annast. på 500 intervjuer med kambodjanska flyktingar och desertörer.

Under fyra år var Kambodja en fånglägerstat och det har visat sig att folkmordet inte bara var ideologiskt motiverat. Det var också rasistiskt. Blodbadet beskrevs som en seger för "khmerrasen". Chamminoriteten utplånades helt liksom landets pakistanier, indier och laotier.

Nästan 20 procent av befolkningen i Kambodja bestod 1975 av mellan 20 och 30 minoriteter. Begreppet "etnisk rensning" har blivit känt under kriget i Bosnien. Men den tekniken använde de röda khmererna årtionden före bosnienserberna. Kiernan är den förste som uppmärksammar denna aspekt av folkmordet i Kambodja.

Kiernans slutuppgifter om antalet offer blir 1 671 000 eller 21 procent av befolkningen. 100 procent av vietnameserna, 50 procent av kineserna (samtliga i städerna) och 40 procent av thailändarna blev offer för raskriget. Kiernan utgår från att Kambodjas befolkning 1975 var 7,89 miljoner.

Avslutningsvis skriver författaren: "Vi kommer att få veta mer om Pol Pots revolution under de närmaste åren." Men den här studien har visat att inte bara maktlystnad utan också rasism och främlingsfientlighet låg bakom.

Kiernan är historieprofessor och leder "Projektet för studium av det kambodjanska folkmordet" vid Yaleuniversitetet i USA.

Bertil Häggman

Ben Kiernan: The Pol Pot Regime: Race, Power, and Genocide in Cambodia and the Khmere Rouge 1975-1979. Yale University Press.

CONTRA 5 1996

I nästa nummer av Contra behandlas i en förhandsartikel det amerikanska presidentvalet, som ju kommer att stå mellan Bill Clinton och Bob Dole. Vår finländske medarbetare Joakim Förars medverkar vidare med en artikel om den mördade israeliske premiärminister Yitzhak Rabin. Annat notabelt: den polske martyren Jerzy Popieluszko i serien "Kalla krigets hjältar", kommunismens Laos, ny gästskribent m m.

...kommer i september